

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

«Ἰησοῦς Χριστὸς ἐγενήθη ἡμῖν σοφία ἀπὸ Θεοῦ, δικαιοσύνη τε καὶ ἁγιασμὸς καὶ ἀπολύτρωσις» (Α΄ Κο 1,30)

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΟΜΟΝΥΜΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Ε΄
ΕΤΟΣ ΟΗ΄
ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2023
Ἄρ. Φύλ. 933

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

Μηνιαίο Όργανο

Όμωνύμου Όρθοδόξου Αδελφότητος

ΚΩΔΙΚΟΣ: 2534

Τεύχ. 933, ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2023

Ίδιοκτησία - Έκδοση
Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»

Πέλοπος 7, 546 33 Θεσ/νίκη

Τηλ. - fax: 2310 270630, 274518

www.apolytrosis.gr

e-mail: apolytrosis@otenet.gr

Δ/ντής Συντάξεως:

Γεώργιος Μυτιληναίος

Άλ. Συμεωνίδη 6, 54639 Θεσ/νίκη

**Δημιουργικό, προεκτύπωση,
καλλιτεχνική επίμελεια:**

«Χριστιανική Έλπίς»

Όρθόδοξη Αδελφότητα,

Φίλυρο Θεσ/νίκης

Τηλ.: 2310 677136

Έκτύπωση - βιβλιοδεσία:

«ΜΑΥΡΟΓΕΝΗΣ ΕΚΤΥΠΩΤΙΚΗ Μ.Ι.Κ.Ε.»

Τηλ.: 2310 700770

Έτήσια συνδρομή:

Έσωτερικού: 12€

Έξωτερικού: 35€

Κύπρου: 25€ ΗΠΑ: 45\$

Καναδά: 50\$ Αύστραλίας: 55\$

Άρ. λογ. ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ:

6074010115324

Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»

**Γιά τούς συνδρομητές
του έξωτερικού**

IBAN: GR 94 0171 0740 0060

7401 0115 324

Περιεχόμενα

100 χρόνια πνευματικής οίκοδομής	235
Συν-εργάτες του Θεού	236
Μέ τον πόθο του μαρτυρίου	238
Άσπασμός	240
Όσηέ, ό προφήτης τής αγάπης	242
«Άεί Είσακούων»	244
Στή λιτανεία του άγιου Δημητρίου	246
Αύθεντικά έλληνικές!	247
«Υιοί φωτός» (Α΄ Θε 5,5-6)	248
Μουσείο Πολέμου 1940-41 στό Καλπάκι	250
Σοφία Στεφανίδου, ή πρώτη έλληνίδα άλεξιπτωτίστρια	252
«Άδρίας»	255
Τώρα πού φθινοπώριασε... (ποίημα)	257
Προστάτης καί φίλος (διήγημα)	258
Τό θαύμα πού (δέν) έγινε	260
Έγκαίνια παιδικής χαράς	261
Συζητώντας τά γεγονότα... ..	262

236

240

255

100 χρόνια πνευματικής οικοδομής

Φθινόπωρο του 1923. Μιά ομάδα ανθρώπων, πού πριν από έναν χρόνο είχαν ζηήσει όλη τήν όδύνη του ξεριζωμού από τίς πατρογονικές τους έστιές καί είχαν εγκατασταθεί στήν πόλη του άγιου Δημητρίου, άποφάσισαν νά συναντώνται γιά νά μελετούν τήν άγία Γραφή.

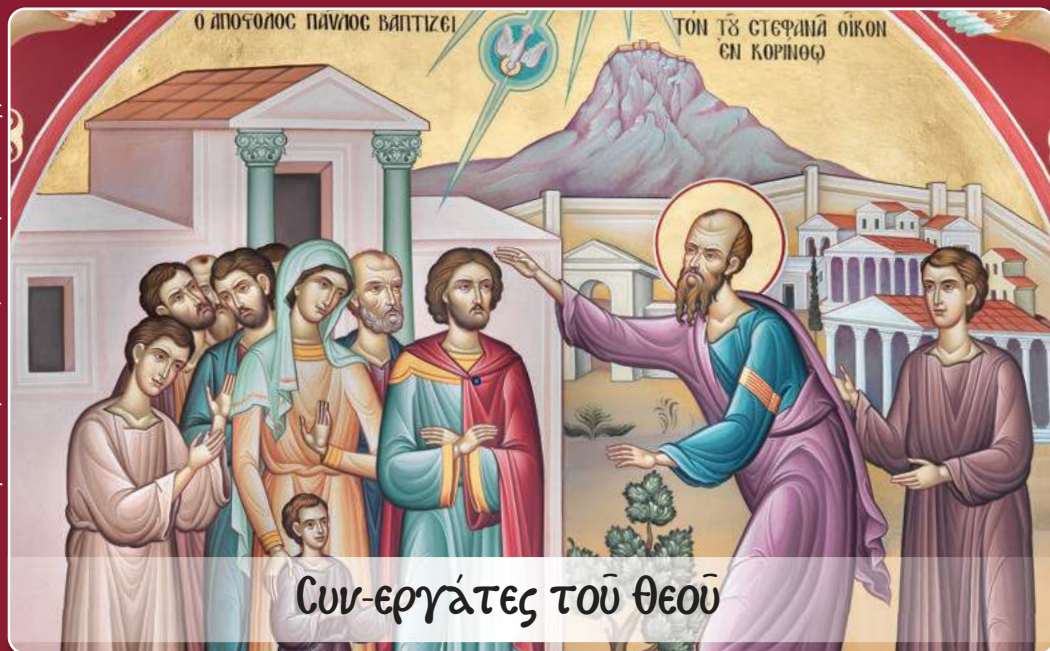
Οί πολύπαθοι αύτοί πρόσφυγες, φεύγοντας από τή μυροβόλο γή τής Ίωνίας, πήραν μαζί τους τούς πλέον πολύτιμους θησαυρούς: τήν πίστη στόν Θεό καί τήν άγάπη στόν θείο λόγο του. Στίς λιγοστές άποσκευές τους έφεραν, μαζί μέ τά εικονίσματα, άντίτυπα τής άγίας Γραφής γραμμένα στά καραμανλίδικα, δηλαδή τουρκικά μέ έλληνικούς χαρακτήρες. Στή νέα τους πατρίδα θέλησαν νά συνεχίσουν τίς ιερές συνάξεις τής μελέτης τής άγίας Γραφής, πού τόσο στήριζαν καί παρηγορούσαν τίς πονεμένες τους ψυχές. Μάλιστα ό άείμνηστος Χαράλαμπος Χαραλαμπίδης, ύφασματέμπορος, κυκλάρχης καί μέγάλος εύεργέτης τής Άδελφότητας, χρηματοδότησε τήν έκδοση νέων άντιτύπων τής άγίας Γραφής στή γλώσσα πού κατανοούσαν.

Κάθε έβδομάδα, συναγμένοι στόν βυζαντινό ναό τών Άγίων Άποστόλων άντλούσαν φώς καί έλπίδα από τήν έφαρμογή τής προτροπής του άποστόλου Παύλου «ταύτα μελέτα, έν τούτοις ίσθι...» (Α΄ Τι 4,15), καί τής πατερικής τακτικής: «Νά παίρνεις στά χέρια τό ιερό βιβλίο καί συγκεντρώνοντας τούς φίλους νά άρδεύεις μέ τά θεία λόγια τή σκέψη καί τή δική σου καί όλης τής συντροφιάς».

Γρήγορα όμως οί συνάξεις αυτές κίνησαν τήν αντίδραση τών περιοίκων, οί όποιοι έσπευσαν νά καταγγείλουν στή Μητρόπολη Θεσσαλονίκης τήν άνησυχία τους ότι κάποιοι, μάλλον προτεστάντες, μαζεύονται στόν ναό τών Άγίων Άποστόλων. Ό άπεσταλμένος του μητροπολίτη Γενναδίου κ. Μιχαήλ Παπαμιχαήλ, μετέπειτα πατήρ Τιμόθεος, όταν γνώρισε από κοντά τούς χριστιανούς αύτους, συγκινήθηκε βαθιά από τόν πόθο καί τόν ζήλο τους γιά τά ιερά γράμματα. Μετέφερε τήν έμπειρία καί τόν θαυμασμό του στόν ιεράρχη, ό όποίος χάρηκε καί τόν όρισε ύπεύθυνο του πρωτότυπου εκείνου κύκλου μελέτης άγίας Γραφής.

Κι ό Θεός εύλόγησε καί ό κύκλος αύτός έγινε ή άγία ζύμη, γιά νά δημιουργηθεί τό 1928 ή Άδελφότητα μέ τήν έπωνυμία «ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΔΙΑΚΟΝΙΑ», μετέπειτα «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ». Μέ τή χάρη του Θεού ή Άδελφότητα συνεχίζει μέχρι σήμερα τίς ιερές αυτές συνάξεις γιά τή μελέτη τών Γραφών στήν όμώνυμή της αίθουσα, στους ιερούς ναούς αλλά καί σέ σπίτια, πάντοτε μέ τήν εύλογία τών οικείων Μητροπολιτών.

Μνημονεύοντας εύγνώμονα τίς εύλογημένες αυτές ρίζες τής Άδελφότητας, πιστεύουμε ότι οί ψυχές τους άναγαλλιάζουν καί χαιρονται, καθώς βλέπουν, 100 χρόνια μετά, τήν προκοπή τής ιεραποστολικής προσπάθειας πού μέ θυσίες ξεκίνησαν γιά τήν καλλιέργεια τών ψυχών καί τή δόξα του άγιου Θεού.

Συν-εργάτες τοῦ Θεοῦ

Ἡ ἅγια μας Ἐκκλησία, ἐπιμένοντας οἰκολογικά μέσα σέ ἓναν πλεονέκτη εἰδωλολατρικό κόσμο ἀσύστολης οἰκολογικῆς καταστροφῆς, χαιρετίζει, μέ τήν ἀνάγνωση τῆς παραβολῆς τοῦ Σπορέως, τήν εὐλογημένη σπορά τῆς γῆς, πού παρέχει στόν ἄνθρωπο τόν «ἄρτο», τήν πολυτιμότερη τροφή γιά τήν ἐπιβίωσή του.

Ὡς πιστή μαθήτρια ὅμως στή διδαχή τοῦ Κυρίου της, μνημονεύει παράλληλα τόν λόγο του «οὐκ ἐπ' ἄρτω μόνῳ ζήσεται ἄνθρωπος, ἀλλ' ἐπὶ παντὶ ρήματι ἐκπορευομένῳ διὰ στόματος Θεοῦ» (Μθ 4,4) καί ἀνάγει τή σκέψη της στή σπορά τοῦ εὐαγγελικοῦ λόγου, πού τρέφει τήν ψυχή τοῦ ἀνθρώπου. Γι' αὐτό ὁ Ὀκτώβριος εἶναι ὁ μήνας τῆς ἐπίσημης ἑναρξης κάθε νέου ἱεραποστολικοῦ ἔτους.

Στό ἔργο τοῦ εὐαγγελισμοῦ ὅμως ὁ Κύριος ζητᾷ συν-εργάτες. Στήν παραβολή τοῦ Σπορέως ἀναδεικνύει τήν ἀγιότητα τοῦ Σπορέως, τονίζει τή δύναμη τοῦ σπόρου καί παρουσιάζει τίς ἐπιλογές κάθε ἀνθρώπου νά ὑποδεχθεῖ τόν σπόρο τοῦ θείου λόγου. Σέ ἄλλη παραβολή ὁ Κύριος παρομοιάζει τόν εὐαγγελισμό τῶν ἀνθρώπων μέ θερισμό. Βλέποντας τό πλήθος τῶν Σαμαρειτῶν νά προστρέχει μέ λαχτάρια νά ἀκούσει τόν λόγο του, προτρέπει τούς μαθητές του νά ἐργαστοῦν μέ ζήλο γιά τή διάδοση τοῦ εὐαγγελίου, παρομοιάζοντας κάθε ψυχή πού εἶναι ἔτοιμη νά δεχθεῖ τόν λόγο του μέ ὄριμο στάχυ πού προσμένει τόν θερισμό: «Ἐπάρατε», τούς λέγει, «τούς ὀφθαλμούς ὑμῶν καί θεάσασθε τὰς χώρας, ὅτι λευκαί εἰσι πρὸς θερισμόν ἤδη» (Ιω 4,35).

Ἀρέσει στόν Κύριο νά συνεργάζεται μέ τόν ἄνθρωπο, τόν ὁποῖο ἄλλωστε δημιούργησε «κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν» δική του, ἀκριβῶς γιά νά μποροῦν νά ἐπικοινωνοῦν. Γι' αὐτό καί καμία ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ στήν ἱστορία δέν πραγματοποιήθηκε χωρὶς τή συνεργασία κάποιου ἀνθρώπου. Καί αὐτό τό ἔργο τῆς σωτηρίας μας δέν μπορεί μέ κανέναν τρόπο νά ἐπιτευχθεῖ χωρὶς τήν πρόθυμη καί ἐλεύθερη συγκατάθεση καί συνεργασία τοῦ καθενός.

Ἡ προσωπική μας σωτηρία ὅμως δέν εἶναι ὁ μόνος χώρος πού ὁ Θεός ὄρισε νά συνεργαζόμαστε μαζί του, γιά νά εἶναι ὅλα «καλά λίαν» ὅπως Ἐκεῖνος τά σχεδίασε. Ἡ ἀγία Γραφή περιγράφει καί ἄλλους χώρους: ἕνας εἶναι ὁ παράδεισος, δηλαδή ὁ πλανήτης πού ζοῦμε, ὅπου ὁ Θεός μᾶς τοποθέτησε μέ σκοπό τό «ἐργάζεσθαι αὐτόν καί φυλάσσειν» (Γέ 2,15). Ὁ δεύτερος εἶναι ἡ κοινωνία τῶν ἀνθρώπων, πού θά προέκυπτε ἀπό τή θεία εὐλογία «αὐξάνεσθε καί πληθύνεσθε» (Γέ 1,28). Ὁ τρίτος εἶναι ἡ οἰκογένεια, πού φτιάχνει κάθε ζευγάρι ὅταν ὁ ἄνδρας θά ἀφήσει «τόν πατέρα αὐτοῦ καί τήν μητέρα καί προσκολληθήσεται πρὸς τήν γυναῖκα αὐτοῦ» (Γέ 2,24). Στήν ἱστορία προέκυψε καί ἄλλος χώρος: ὁ λαός τοῦ Θεοῦ ὡς Ἰσραήλ στήν Παλαιά Διαθήκη καί ὡς Ἐκκλησία στήν Καινή Διαθήκη.

Εἶναι σίγουρο ὅτι σέ κάποιο ἀπό τά «χωράφια» αὐτά μπορεῖ ὁ μαθητής τοῦ Χριστοῦ νά ἀναγνωρίσει καί τόν δικό του ἑαυτό ὡς ἐργαζόμενο μέ ἀντικείμενο τήν καλλιέργεια τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ. Μέ δεδομένη τή φιλανθρωπία καί τή μακροθυμία τοῦ Οἰκοδεσπότη τίθεται τό ἐρώτημα μέ ποιόν τρόπο κάθε ἄνθρωπος ἐργάζεται καί συνεργάζεται μαζί του.

Χρησιμοποιώντας τήν εἰκόνα τοῦ ἀμπελώνα, ὁ ἴδιος ὁ Κύριός μας παρουσιάζει ἕνα κακό παράδειγμα ἐργατῶν (Μθ 21,37-46). Ἐννοεῖ τούς ἡγέτες τοῦ παλαιοῦ Ἰσραήλ, τούς βασιλεῖς, ἱερεῖς καί διδασκάλους, στούς ὁποίους ἐμπιστεύθηκε τόν λαό του, προκειμένου νά τόν προστατεύουν ἀπό τήν εἰδωλολατρία καί νά τόν καλλιεργοῦν στήν τήρηση τοῦ μωσαϊκοῦ νόμου. Κάθε φορά πού οἱ ἱστορικές συγκυρίες τό ἀπαιτοῦσαν, ζητοῦσε νά τοῦ ἀποδώσουν καρπούς πίστεως, ὑπακοῆς καί ἀρετῆς. Ἐκεῖνοι ὅμως ἀδιαφοροῦσαν γιά τό ἔργο τους, περιφρονοῦσαν τόν λαό, ἐκμεταλλεύονταν τά προνόμια τῆς θέσης τους, κακομεταχειρίζονταν τούς ἀπεσταλμένους τοῦ Θεοῦ, τούς προφήτες, καί δέν δίστασαν νά ἐξοντώσουν ἀκόμη καί τόν νόμιμο κληρονόμο τοῦ ἀμπελώνα, προκειμένου νά τόν οἰκειοποιηθοῦν ἐξ ὀλοκλήρου.

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ἀπό τό ἄλλο μέρος, παρουσιάζει ἕνα καλό παράδειγμα ἐργατῶν στόν νέο ἀμπελώνα τοῦ Θεοῦ, τήν Ἐκκλησία. Εἶναι ἡ οἰκογένεια τοῦ Στεφανᾶ ἀπό τήν Κόρινθο (βλ. Α΄ Κο 16,15-18). Ἦταν οἱ πρῶτοι πού δέχθηκαν τό κήρυγμα τοῦ ἀποστόλου, βαπτίσθηκαν Χριστιανοί ἀπό τόν ἴδιο καί ἔκτοτε «εἰς διακονίαν τοῖς ἀγίοις ἔταξαν ἑαυτούς». Ἐργάζονταν μέ ζήλο καί αὐταπάρνηση «κοπιῶντες» καί «συνεργοῦντες» μέ τόν ἀπόστολο Παῦλο σέ κάθε ἀνάγκη τῆς τοπικῆς χριστιανικῆς κοινότητος. Ὁ Στεφανᾶς ἄφησε τίς ὑποχρεώσεις του στήν Κόρινθο, γιά νά πάει στή μακρινή Ἔφεσο νά συναντήσῃ τόν ἀπόστολο, νά τοῦ μεταφέρει τά νέα τῆς Ἐκκλησίας, νά τόν κάνει κοινωνό τῆς χαρᾶς τους καί νά «ἀναπαύσῃ τό πνεῦμα του», ἀλλά καί νά τοῦ περιγράψῃ μέ ἀκρίβεια τά πολλά προβλήματα πού ἀντιμετώπιζαν. Μέ ἀγωνία νά τοῦ ζητήσῃ λύσεις, γιά νά τίς μεταφέρει πίσω μέ ἀγάπη καί φροντίδα γιά τήν ἐν Κυρίῳ προκοπή ὅλων τῶν ἀδελφῶν.

Στό παραπάνω ἐρώτημα, συνεπῶς, τό δίλημμα-ἀπάντηση εἶναι ἀπλό καί σαφές: Στόν «ἀμπελώνα» πού ὁ Κύριος ἔχει τάξει τόν κάθε ἕναν νά ἐργάζεται, ποιό παράδειγμα θά ἐπιλέξουμε;

Ἀθανάσιος Παπαρνάκης

Μέ τόν πόδο του μαρτυρίου

- Ποιός σέ έφερε εδώ; Καλόγερος ή κοσμικός;

- Μόνος μου ήλθα! μέ τή δύναμη του Χριστού! Καί άνέσυρε μέσα από τόν κόλπο του μιά εικόνα του Κυρίου Ίησού και έναν μικρό ξύλινο σταυρό.

- Άφησε, άνθρωπε, τίς μωρολογίες και έλα στόν έαυτό σου. Στοχάσου σενετά! Άλλαξε γνώμη! Άλλιώς θά ύποφέρεις τρομερά βάσανα... και αυτό τόν θάνατο. Μπορείς όμως νά ζήσεις μέ άνεση και πλούτο σέ όλη σου τή ζωή, άν δεχτείς τά δικά μας ακριβά και πολλά δωρήματα. Μήν ξεχνάς ότι στή διάθεσή σου έχεις όλα τά αξιώματα. Μόνον έτσι θά ζήσεις εύτυχισμένος.

- Τά δώρα και τά αξιώματα τά γνωρίζω. Πρόσκαιρα είναι. Σου τά χαρίζω, κριτή! Μπορείς νά τά απολαμβάνεις έσύ, πού είσαι πρόσκαιρος. Τά βάσανα και ό θάνατος δέν μέ φοβίζουν. Τά περιμένω μέ λαχτάρα. Θά μέ οδηγήσουν στήν ούράνια βασιλεία του Θεού μου, πού είναι άσάλευτη και αιώνια. Μακάρι νά καταλάβεις ότι είναι μάταιος και ψεύτικος ό προφήτης σας ό Μωάμεθ. Πίστεψε στόν Χριστό, πού είναι ό άληθινός Θεός.

Τί μπορούσε νά σταματήσει τόν εύλογημένο Ίγνάτιο πού σάν διψασμένο έλάφι ποθούσε τό μαρτύριο; Πόσους δρό-

μους δέν έτρεξε για νά φτάσει μέ χαρά και σπουδή εκεί μπροστά στόν κριτή!

Άπό μικρό παιδί -Ίωάννης λεγόταν- ένα ήθελε: νά όμολογήσει μέ παρρησία τήν πίστη του. Χαράχτηκε άνεξίτηλα στή μνήμη του τήν παιδική ή άνδρεία όμολογία του πατέρα του. Οι Τουρκοί θέλησαν νά τόν προχειρίσουν σέ χιλίαρχο μέσα στόν στρατό τους. Κι εκείνος άρνήθηκε σθεναρά. Του πήραν τό κεφάλι οι μισόχριστοι Άγαρηνοί. Πόνεσε ή παιδική καρδιά αλλά και θαύμασε: «Νά σου μοιάσω θέλω, πατέρα μου. Έσύ, στά πρώτα μου χρόνια, έβαλες τά βήματά μου στό μονοπάτι τής πίστεως. Τώρα μέ έμπνέεις νά βαδίσω στά χνάρια σου τά μαρτυρικά».

Εύλογημένη ή άπόφαση του μικρού Ίωάννη! Κι ήταν καρπός τής άγίας σποράς πού δέχτηκε στή Φιλιππούπολη από νήπιο άκόμη. Τά ιερά γράμματα έγιναν ή άπυρόβλητη άσπίδα του. Κι όσο τά τηρούσε, τόσο και ριχνόταν στήν περιπέτεια του Θεού μέ τό όποιο κόστος. Ήρθαν μέρες πού στήν οικόγένειά του απέμεινε ό μόνος χριστιανός. Οι Τουρκοί εκδικήθηκαν τόν ήρωικό πατέρα του. Μέ μανία εκφόβισαν τή μητέρα και τίς αδελφές του. Τούρκεψαν εκείνες. Ποιός νά μετρήσει τόν πόνο και τήν άγωνία του Ίωάννη; Κρύφτηκε στό σπίτι μιås σεβά-

σμιας γερόντισσας. Δέν ήθελε νά χάσει τόν θησαυρό του. Ή σοφή γυναίκα φυγάδευσε τό όρφανό παιδί στή Βλαχία, στό Βουκουρέστι. Τόν σκέπασε κι εκεί ή πατρική πρόνοια του Θεού. Του χάρισε τόν Εύθύμιο, όμόφρονα φίλο και άδελφό, για νά τόν στηρίξει και νά τόν άσφαλίσει.

Τώρα στό παλάτι του κριτή -στό διβάνι των Άγαρηνών- μπροστά στην έκτακτη δωρεά του μαρτυρίου, μέ εύγνωμοσύνη στρέφεται ό μακάριος Ίγνάτιος στού Θεού τό σχέδιο στην ζωή του. Τίς πτήσεις αλλά και τίς πτώσεις του, τή δειλία αλλά και τά τολμήματα, τήν ιερή φυγή του στό "Άγιο Όρος και τίς άκαταπόνητες άσκήσεις του στην σκήτη της Άγίας Άννης κι έπειτα του τιμιού Προδρόμου... τίς γονυκλισίες και τά κομποσκοίνια και τίς μετάνοιες... τό ψωμί και τό νερό, πού είχε για τροφή του, αλλά πιό πολύ τό ιερό Εύαγγέλιο και τούς Οΐκους της Θεοτόκου... τό όνομα του Ίησού Χριστού πού γινόταν τό άδιάκοπο μελέτημά του. Μέ κάθε τρόπο νά ξεπλύνει ήθελε τήν άρνησή του στον Χριστό κι άς ήταν μόνο στα λόγια. Αύτή τήν ώρα ήταν έτοιμος για όλα! Και τό αίμα του νά χύσει!

Τόν έσυραν μέ τή βία στην φυλακή. "Ενωσε νά τόν εύπρεπιζουν για χάρη του Χριστού του. Στόν τράχηλο βαριές, σιδερένιες αλυσίδες. Στα πόδια τήν ποδοκάκη. Στο πρόσωπο τούς έμπυτους. Στα αυτιά τούς έμπαιγμούς. Μυστικά συναντούσε στο κελλί του τούς αγαπημένους του συναθλητές, πού γεύονταν ήδη τήν ούράνια χαρά. Τόν φίλο του Εύθύμιο, στεφανωμένο μέ τό αίμα του μαρτυρίου. Τόν όσιομάρτυρα Δαυΐδ, πού είχε θαυμάσει στην Θεσσαλονίκη, καθώς τόν κρέμασαν για τόν Χριστό! Πυρπολήθηκε τότε ό Ίωάννης άπ' τόν πόθο: Νά τόν άξιώσει

ένός τέτοιου μαρτυρίου ό Θεός.

Άκόμη άπορεί για τή μακροθυμία Του νά τόν καταδεχτεί ως μοναχό μέ τό όνομα Ίγνάτιος! Νά στείλει τόν εύλογημένο γέροντά του Άκάκιο, φύλακα φρουρό του στούς πειρασμούς της σάρκας, των παθών αλλά και του κόσμου! Νά όρίσει συνοδοιπόρο του ως τή Βασιλεύουσα τόν μοναχό Γρηγόριο! Νά τόν κατευοδώσει μέ όλες τίς εύχές πατέρων και αδελφών της σεβάσμιας μονής των Ίβήρων! Νά τόν καταδεχτεί κοινωνό των άχράντων μυστηρίων Του!

Μέ τά άφθαρτα έφόδια μέσα στην ύγρη, σκοτεινή φυλακή του προγευόταν τόν Παράδεισο. Τά βασανιστήρια του γίνονταν άπόλαυση και τρυφή. «Εΐτε μέ κόψετε εΐτε μέ κρεμάσετε, εύεργεσία μεγάλη μου κάνετε. "Όλα τά δέχομαι μέ χαρά για τήν αγάπη του Χριστού». Πείνα, πληγές, κακοπάθεια. "Όλα τόν όδηγούσαν στον γλυκύτατο Νυμφίο της καρδιάς του. Στίς άπατηλές κολακείες άκατάπειστος ό όμολογητής του Χριστού.

Σάν άκακο άρνίο όδηγήθηκε στην Δακτυλόπορτα για τήν άγχόνη. "Εκλινε τόν αυχένα στην αρχή παρακαλώντας τόν δήμιο νά τόν θανατώσει. Μά ή έντολή ήταν νά τόν κρεμάσουν ψηλά πάνω στο ξύλο σαν τόν Κύριό του. Στίς 8 Όκτωβρίου του 1814 τόν ύποδέχτηκε ό Ούρανός στούς μαρτυρικούς νυμφώνες στεφανωμένο μέ τριπλό διάδημα: τήν άσκηση, τήν παρθενία, τό μαρτύριο.

Εύλογημένε άθλητή Ίγνάτιε, μέ εύλάβεια άσπαζόμαστε τό χαριτόβρυτο λείψανό σου. Ζητούμε μέ τίς πρεσβείες σου νά θεραπεύσεις τήν άθυμία μας, τήν πώρωση της καρδιάς μας, για νά ξεκολλούμε άπό τά γήινα και νά φρονούμε τά «άνω».

Ούρανοδρόμος

Ἰσπασμός

Ὁκτώβριος καί ἄρχισε ἡ σπορά τοῦ λόγου. Στήν Εὐρώπη, τήν Ἀφρική, τήν Ἀμερική, τήν Αὐστραλία. Μέ τήν κατήχηση καί τήν ἱεραποστολή, τό κήρυγμα καί τά βιβλία. Ὁ σπόρος πέφτει. Μπορεῖ οἱ ψυχές πού τόν ἀκοῦν νά εἶναι λίγες, μία, δύο, τρεῖς, ἀλλά δέν ὑπάρχει ἀμφιβολία, θά καρπίσει ὅλη ἡ γῆ.

Δέν ξέχασα τήν Ἀσία. Καί νά ἤθελα, δέν θά μπορούσα. Μᾶς τήν εἶχε θυμίσει ὁ Παῦλος ἕναν περίπου μήνα πρίν, Κυριακή τοῦ Σεπτεμβρίου, σ' ἕνα ἀποστολικό ἀνάγνωσμα: «Ἀσπάζονται ὑμᾶς αἱ ἐκκλησίαι τῆς Ἀσίας». Ταράχτηκα ἀπ' τόν χαιρετισμό σέ χρόνο ἐνεστώτα, διαλογιζόμενος «ποταπὸς εἶη ὁ ἀσπασμὸς οὗτος».

Ποιές ἐκκλησίες; Ἔμεινε τίποτα ἀπ' τήν ἀρχαία ἐκκλησία στήν Περσία, στή Μεσοποταμία καί σ' ὅλη τήν Ἀσία πού ἦταν ἀπό τούς πρώτους στή φανέρωση τοῦ Πνεύματος στήν Πεντηκοστή;

Ἄν ἡ Εὐρώπη εἶναι ἕνα καράβι πού ναυάγησε μέσ στό λιμάνι, πού βρίσκεται σέ ἀποσύνθεση μέσα στή χριστιανική της ταυτότητα, ἡ Ἀσία εἶναι μία λυχνία σβηστή.

Στήν Ἀσία δέν χρειάζεται νά πέσει ἄλλος σπόρος. Εἶναι σπαρμένη γῆ. Εἶναι ἡ γῆ πού πάτησαν οἱ πόδες Κυρίου καί ἀκούστηκε ἡ φωνή του στά μέρη τῆς Παλαιστίνης σάν ἦχος ἀπό πολλά νερά. Ἀκόμα ἀντιφεγγίζει στόν ὀρίζοντα τῆς Συρίας ἡ λάμψη τῆς Δαμασκοῦ. Πλανιέται παντοῦ ἡ ἠχώ ἀπ' τίς Ἐπιστολές τοῦ Πέτρου πού διάβαζαν οἱ πατέρες μας πάνω στά βουνά τοῦ Πόντου, στά ὑψίπεδα τῆς Καππαδοκίας, στίς πεδιάδες τῆς Βιθυνίας.

Ὅσο γιά τήν Ἀραβία, κρατάει καλά τά μυστικά της. Ἀνεξιχνίαστη Ἀραβία, σέ σένα ἦρθε «εὐθέως» ὁ Σαῦλος μετά τή μεταστροφή του. Δέν ξέρει κανεῖς τί ἔκανε στά χώματά σου. Ποῦ ἔμεινε, πόσο ἔμεινε, ποιούς εἶδε ἢ μήπως δέν εἶδε κανέναν καί ἦταν αὐτός μόνος μονότατος μέ τόν Κύριο. Στήν Ἀραβία πάντως ἔγινε τό μεγαλύτερο ἔργο πού συντελέστηκε ποτέ ἀπό ἄνθρωπο στόν ἑαυτό του. Ὁ Σαοὺλ ἐκεῖ ἀπεκδύθηκε τελείως τόν ἑαυτό του καί ἔφυγε γιά ν' ἀλλάξει ὅλη τή γῆ.

Ἡ Ἀσία εἶναι σπαρμένη. Τί ἄλλο νά σπεῖρεις; Εἶναι μία γῆ γεμάτη κρυμμένο μάννα, ἀλλά ἡ πόρτα γιά νά φτάσεις ἐκεῖ εἶναι κλειστή καί κανεῖς δέν ἔχει κλειδιά. Πῶς μπορεῖ νά ἀνοίξει;

Δέν ξέρω, ἀλλά αὐτός ὁ ἀσπασμὸς τοῦ Σεπτεμβρίου ἀκούστηκε μέσα μου σάν κραυγή γιά βοήθεια. Σάν ἕνα ἀντίστροφο «Διαβάς...».

Τό μέλλον τής Ἀσίας ἐξαρτᾶται ἀπό μᾶς. Ἡ Εὐρώπη κάποτε ἔζησε χάρη στήν Ἀσία, ὅταν ὁ Παῦλος διέβη τά σύνορά της κουβαλώντας τό πνεῦμα της καί τά στίγματα της. Ἡ Ἀσία μπορεῖ τώρα νά ξαναζήσει χάρη στήν Εὐρώπη. Δέν χρειάζονται ἄλλοι ἱεροί πόλεμοι. Φτάνει νά ἀφήσουμε μέσα μας νά βλαστήσει ὁ σπόρος πού πέφτει, γιά νά ξαναβροῦμε ἐκεῖνη τήν πρώτη ἀγάπη πού ἀφήσαμε.

Αὐτό εἶναι τό δύσκολο. Ὅλα τά ἄλλα εἶναι πολύ εὐκόλα γι' Αὐτόν πού περπατάει αἰῶνες τώρα σιωπηλός ἀνάμεσα στίς σβησμένες λυχνίες, κρατώντας στά χέρια Του τά κλειδιά τής ἀνατροπῆς. Ἐάν ἐμεῖς ξαναβροῦμε αὐτήν τήν ἀγάπη, ἡ λυχνία θά ξανανάψει κι ἡ πόρτα θ' ἀνοίξει γιά πάντα. Δέν χρειάζεται παρά μόνο μία ἐλάχιστη ριπή τοῦ ἀνέμου τής ἱστορίας πού θά ἀνατρέψει τά πάντα.

Κι ἄν τώρα οἱ ἔρημες ἐκκλησίες τής Ἀσίας, μέ τή φαινομενικά μικρή ἢ ἀνύπαρκτη δύναμή τους, συνεχίζουν νά μᾶς ἀσπάζονται, τότε ἐμᾶς θά μᾶς κάνει νά ῥθουμε καί νά προσκυνήσουμε ἐνώπιον τῶν ποδῶν τους.

Ζ.Γ.

ΔΩΡΕΕΣ

Γιά τήν Ἀδελφότητα

* Δημητριάδου Σωτηρία, εἰς μνήμην Ἀγνῆς Παπαποστόλου, 50€ * Κ.Γ. 500€ * Κελίδου Ἀθηνᾶ 90€ * Κοντογούνη Ἑλένη, εἰς μνήμην Ἀγνῆς Παπαποστόλου, 100€ * Κυρπιζίδης Ἀνδρέας, εἰς μνήμην γονέων Γρηγορίου καί Αἰκατερίνης, 100€ * Λαμπριανίδου Μαρίνα, εἰς μνήμην Ἀγνῆς Παπαποστόλου, 50€ * Παπαδημητρίου Απόστολος, εἰς μνήμην Ἀγνῆς Παπαποστόλου, 100€ * Παπαδοπούλου Κυριακή, εἰς μνήμην Μελπομένης, 20€ * Τριανταφυλλίδης Δημήτριος καί Ἀρετή, εἰς μνήμην Ἀγνῆς Παπαποστόλου, 100€ * Ἀνώνυμοι, εἰς μνήμην τῶν ἀγαπητῶν διδασκαλισσῶν Ἀγνῆς καί Μαρίας, 200€ * Ἀνώνυμη, εἰς μνήμην συζύγου Ἰωάννου, 50€ * Ἀνώνυμη 20€.

Γιά τήν Κατασκήνωση

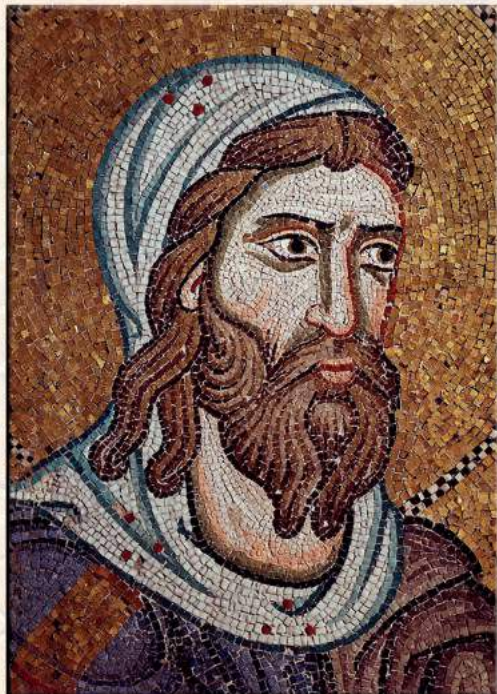
* Α.Π. 200€ * Γ.Π. 20€ * GEORGIOS L. PAPAGEORGIU PUBLIC BENEFIT & CHARITABLE FOUNDATION 15.000€ * Δ.Η. 30€ * Δ.Λ. 300€ * Δ.Ν. 600€ * Ζ.Ψ.Π. 5.000 * Τ.Ι. 1.000€ * Κ.Ν. 435€ * Κ.Π. 250€ * Μακρῆς Ἀλέξανδρος 50€ * Π.Α. 300€ * Παπακώστα Στεργιανή, εἰς μνήμην Μπάρμπα Ἀγάπης, 50€ * Παπακώστας Δημήτριος, εἰς μνήμην Μπάρμπα Ἀγάπης, 50€ * Σ.Α. 200 * Τ.Ν. 550€ * Τ.Π. 500€ * Τ.Χ. 40€ * Τ.Χ. 1.000€ * Χ.Γ. 1.000€.

Γιά τή Φιλανθρωπία

* Μ.Ν. 50€.

Γιά τίς Φυλακές

* Δ.Ν. 20€ * Μ.Μ. 200€ * Παπαδοπούλου Γεωργία 20€ * Χ.Ε. 150€.

Ώσηέ, ὁ προφήτης τῆς ἀγάπης

Ὁ προφήτης Ώσηέ εἶναι ἓνας ἀπό τούς ἀρχαιότερους προφήτες τῆς Παλαιάς Διαθήκης, πού μᾶς κληροδότησε γραπτά τό κήρυγμά του. Ἔζησε καί ἔδρασε περί τό 750 π.Χ. καί τό βιβλίό του ἀποτελεῖται ἀπό δεκατέσσερα μικρά κεφάλαια. Τή σπουδαιότητα τῆς διδασκαλίας του τονίζει ἡ ἱερά παράδοση, ἡ ὁποία κλείνει τό βιβλίό μέ τήν προτροπή: «Ὅποιος εἶναι σοφός καί μυαλωμένος ἄς δώσει προσοχή σ' αὐτά πού εἶναι γραμμένα σ' αὐτό ἐδῶ τό βιβλίό, ὥστε νά τά κατανοήσει. Πράγματι, ὁ δρόμος τοῦ Κυρίου εἶναι ἴσιος· σ' αὐτόν βαδίζουν οἱ δίκαιοι, ἐνῶ οἱ ἀσεβεῖς σκοντάφτουν» (14,10).

Χρειαζέται «μυαλό» καί «σοφία», μᾶς λέγει, γιά νά κατανοήσει ὁ ἀναγνώστης τίς πολλές καί σημαντικές διδαχές τοῦ

προφήτη, παρά τή συντομία τοῦ κειμένου του. Κυρίως ὅμως τή μία καί πιό σπουδαία ἀπό ὅλες: ὅτι ἡ σχέση τοῦ ἀνθρώπου μέ τόν Θεό δέν εἶναι σχέση θρησκείας, φιλοσοφίας, ὁμολογίας ἀρχῶν καί ἀξιῶν πίστεως, θρησκευτικοῦ ἀκτιβισμού καί πράξεων εὐσεβείας. Πρώτιστα καί πάνω ἀπό ὅλα εἶναι σχέση προσώπων, ζωντανή σχέση ἀγάπης πραγματικῶν προσώπων. Τόσο πραγματικῶν ὅσο εἶναι ὁ κάθε ἄνθρωπος ξεχωριστά καί τόσο ζωντανῆς, στενῆς καί προσωπικῆς ὅσο εἶναι ἡ σχέση τῶν συζύγων μεταξύ τους, πού κατά θεία βούληση ἐνώνονται «οἱ δύο εἰς σάρκα μίαν». «Πιστεύω στόν Θεό» σημαίνει γιά τόν προφήτη «ἐρωτεύομαι τόν Θεό» βαθιά καί εἰλικρινά, ἀποκλειστικά καί ἰσόβια, καθῶς συνδέομαι μαζί του μέ ὄρους συζυγικῆς πίστες καί ἀφοσίωσης γιά μιά ὁλόκληρη ζωή.

Ὅλα αὐτά τά ἐκφράζει ὁ προφήτης μέ μία πολύ ἀπλή πρόταση: «ἔλεος θέλω καί οὐ θυσίαν καί ἐπίγνωσιν Θεοῦ ἡ ὀλοκαυτώματα» (6,6). «Ἐλεος» εἶναι ἡ ἀγάπη, «ἐπίγνωση» ἡ συζυγική ἀγάπη, «θυσίες» καί «ὀλοκαυτώματα» οἱ εὐσεβεῖς πράξεις. Ἄν οἱ τελευταῖες δέν θερμαίνονται καί δέν ζωογονοῦνται ἀπό τό «ἔλεος» καί τήν «ἐπίγνωσιν», εἶναι κενές καί ἄχρηστες. Αὐτό μᾶς λέει μέ ἀπλά λόγια ὁ προφήτης.

Ἡ θρησκεία εἶναι εὐκόλη, βολική, κατανοητή καί στά μέτρα μας, ἀκόμη κι ἂν εἶναι ἡ χριστιανική. Ἡ πίστη καί ἡ ἀγάπη στόν Θεό, τοῦ τύπου πού προτείνει ὁ Ώσηέ, δέν εἶναι καθόλου εὐκόλο οὔτε νά τήν καταλάβουμε οὔτε νά τήν ἀποδεχτοῦμε καί πολύ περισσότερο νά παραδοθοῦμε σέ αὐτήν. Ἔτσι ὅμως ἐννοεῖ ἡ ἀγία μας Γραφή τή σχέση μέ τόν Θεό, ἀπό τά χρόνια τῆς Παλαιάς Διαθήκης ἀκόμη.

Γι' αὐτό καί ὁ Κύριός μας, ἐλέγχο-

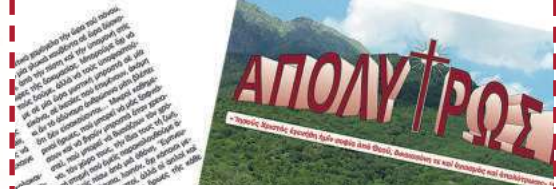
ντας τίς εὐσεβεῖς ἀλλὰ χωρὶς ἀγάπη πράξεις τῶν Φαρισαίων τῆς ἐποχῆς του, ἐπαναλαμβάνει τὰ λόγια τοῦ προφήτη καὶ ἀνανεώνει τὴν ἰσχύ τους: «πορευθέντες μάθετε τί ἐστὶν ἔλεον θέλω καὶ οὐ θυσίαν· οὐ γὰρ ἤλθον καλέσαι δικαίους, ἀλλὰ ἁμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν» (Μθ 9,13). Τίς εὐσεβεῖς πράξεις μποροῦν νὰ τίς δώσουν μόνον οἱ «δίκαιοι», ἀλλὰ τὴν ἀγάπη πού ζητᾷ ὁ Θεὸς μέσω τοῦ Ὡσηῆ μποροῦν νὰ τὴ δώσουν καὶ οἱ «δίκαιοι» καὶ οἱ «ἁμαρτωλοί». Κανείς δὲν ἐξαιρεῖται. Αὐτὴ τὴν ἀγάπη, μᾶς λέγει ὁ Κύριος, περιμένει νὰ τοῦ προσφέρουν οἱ ἄνθρωποι καὶ νὰ συνδεθοῦν μαζί του χωρὶς καμιά διάκριση.

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος γίνεται ἀκόμη πιό συγκεκριμένος, ὅταν χρησιμοποιεῖ ἀπὸ τὸν προφήτη Ὡσηῆ τὴν εἰκόνα τῆς συζυγικῆς ἀγάπης ἀνάμεσα στὸν Χριστὸ καὶ τὴν Ἐκκλησία, γιὰ νὰ δώσει πρότυπο στὴν ἀγάπη τῶν συζύγων μεταξύ τους, κάθε φορά πού τελεῖται ἓνας γάμος. Δὲν λέγει ὅτι ὁ Χριστὸς ἀγαπᾷ τὴν Ἐκκλησία ὅπως ὁ σύζυγος τὴ σύζυγο, ἀλλὰ προτρέπει οἱ σύζυγοι νὰ ἀγαπιοῦνται μεταξύ τους ὅπως ὁ Χριστὸς καὶ ἡ Ἐκκλησία: «Καθὼς ὁ Χριστὸς ἠγάπησε τὴν ἐκκλησίαν καὶ ἑαυτὸν παρέδωκεν ὑπὲρ αὐτῆς... οὕτως ὀφείλουσιν οἱ ἄνδρες ἀγαπᾶν τὰς ἑαυτῶν γυναῖκας ὡς τὰ ἑαυτῶν σώματα... καθὼς καὶ ὁ Κύριος τὴν ἐκκλησίαν· ὅτι μέλη ἐσμὲν τοῦ σώματος αὐτοῦ, ἐκ τῆς σαρκὸς αὐτοῦ καὶ ἐκ τῶν ὀστέων αὐτοῦ... τὸ μυστήριον τοῦτο μέγα ἐστίν, ἐγὼ δὲ λέγω εἰς Χριστὸν καὶ εἰς τὴν ἐκκλησίαν» (Ἐφ 5,25-32). Καὶ ὁποῖος ἔχει «μυαλό» καὶ «σοφία» ἄς τὸ κατανοήσει.

Ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾷ τὴ μνήμη τοῦ προφήτη Ὡσηῆ στὶς 17 Ὀκτωβρίου.

Ἀθ. Παπαρνάκης

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ - ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2023

- ✓ Ἕνας τρόπος μελέτης τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ,
- ✓ ἓνας ἔλεγχος πνευματικῆς πορείας,
- ✓ ἓνας δρόμος προβληματισμοῦ καὶ ἐπικοινωνίας:
- ✓ Τρεῖς λόγοι γιὰ νὰ γραφτεῖτε συνδρομητὲς στοῦ περιοδικοῦ «**Ἀπολύτρωσις**».

- ✓ Μία εὐκαιρία ἱεραποστολῆς,
- ✓ μία ἀφορμὴ ἀφύπνισης,
- ✓ μία κίνηση ἀγάπης καὶ φιλανθρωπίας:

- ✓ Τρεῖς αἰτίες νὰ γράψετε κι ἄλλους ἀνθρώπους συνδρομητὲς στοῦ περιοδικοῦ «**Ἀπολύτρωσις**».

Λόγοι καὶ αἰτίες πολλές, ὥστε στὴν ἐποχὴ τῆς ἀπόλυτης καθήλωσης στὴν ὀθόνη καὶ στὴν ἐπιστημονικὰ κατευθυνόμενη παραπληροφόρηση, νὰ ἀγκαλιάσουμε ὅλοι τὸ ὀρθόδοξο χριστιανικὸ ἔντυπο!

Γίνετε συν-δρομητὲς, γιὰ νὰ τρέχουμε ὅλοι μαζί στὸν δρόμο τῆς πίστεως!

Ἐπικοινωνῆστε τηλεφωνικά:

2310 274518

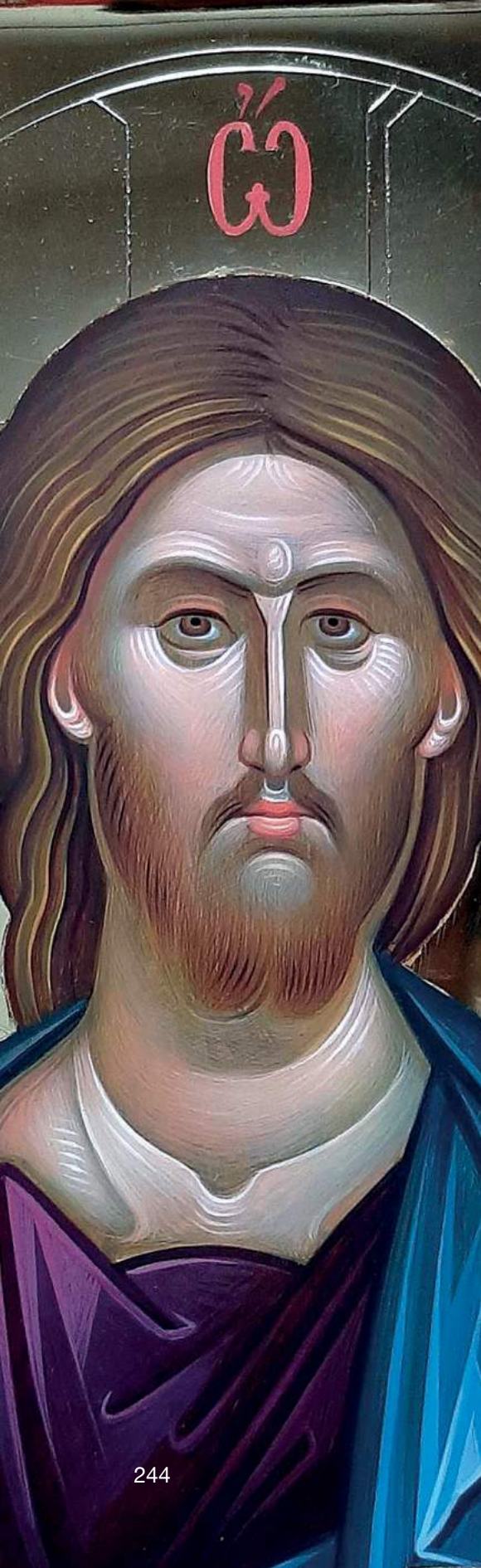
ἢ ἠλεκτρονικά:

apolytrosis@otenet.gr

ψαλλοὺς καὶ ὕμνους περιφέρουν τὴν εἰκόνα τῆς Ἁγίας στὸν κατασκευαστικὸ χῶρο. Στὰ μονοπάτια τῆς καταγωγῆς, πού συνήθως ἀνηχοῦν ῥαπατοῦσε πᾶρα ἡ Ἁγία...

Περιεχόμενα
243
Ἡ γὰρ τῆς οἰκουμένης...
Τὸ σπέρμα τοῦ Σπυρίτου...
Ἡ Παράκλησις, ἡ Ἁγία Συμπόρευσις...
καὶ ἡ κοίτη...
τὸ ἄνω σπέρμα τοῦ ἁγίου...
Ἀποκαμψίς μαζοῦ, βασιλεῖς...
Ἐπὶ ἀπὸ τοῦ αἵματος τοῦ Αἰῶνα...
Τὰ ἡμερολόγια τοῦ Νέου...
Ἐπιπέδη ἐπισημογραφία...
Ἐπιπέδη...

«Αεὶ Εἰσακούων»

Ἀπό τὰ σπανιότερα χαρίσματα στὸν ἄνθρωπο εἶναι αὐτὸ τοῦ ἰδεῶδη ἀκροατῆ. Ὅλοι ἐστιάζουμε στὸν λόγο, ἀλλὰ δὲν ἐξασκούμαστε στὴν προσεκτικὴ ἀκρόαση τοῦ συνομιλητῆ μας. Ψάχνουμε καθημερινὰ κάποιον νὰ ἀκούσει τὸ πρόβλημά μας, ν' ἀφουγκραστεῖ τὸν πόνο μας ἀλλὰ καὶ νὰ προσέξει μὲ ἐνδιαφέρον τὰ νέα μας, νὰ παρακολουθήσει μὲ προσήλωση τὰ μελλοντικά μας σχέδια.

Συνήθως δὲν βρίσκουμε αὐτὸ ἀκριβῶς πού ἀναζητᾶμε. Οἱ περισσότεροι -καὶ μάλιστα στὴν ἑλληνικὴ κοινωνία- θέλουμε μόνο νὰ μιλάμε. Ἀδημονοῦμε πότε θὰ ἔρθει ἡ σειρὰ νὰ ἐπικεντρωθεῖ ἡ ὁμήγυρη στὰ δικά μας σημαντικότερα νέα, ἐνῶ προσπερνοῦμε ἀδιάφορα ἢ ἔστω ἀκούγοντας τυπικὰ τοὺς ὑπόλοιπους. Καιροφυλακτοῦμε πότε θὰ βάλει ὁ ὁμιλῶν τελεία, γιὰ νὰ ἀρπάξουμε ἀμέσως τὸν λόγο. Σὰν νὰ πάσχει ἡ ἐποχὴ μας ἀπὸ ἐσκεμμένη ἀνηκοΐα.

Ἡ ἀκρόαση τοῦ ἄλλου, ἡ προσοχὴ στὰ λόγια τοῦ πλησίον, ὁ σεβασμὸς στὴ συζήτηση μὲ τὸν ἀδελφὸ μου ἀποτελεῖ σπουδαῖο κεφάλαιο στίς διαπροσωπικὲς μας σχέσεις γενικά, ἀλλὰ καὶ στὴν πνευματικὴ μας ἐπικοινωνία εἰδικότερα.

Φυσικά, δὲν ἀπαιτεῖται καμία χαρισματικὴ ἀκουστικὴ ὀξύτητα ἀλλὰ μᾶλλον περισσότερη καλλιέργεια «ἑτεροκεντρικότητος» καὶ εἰλικρινοῦς εὐαίσθησις μέσα σὲ ἕναν κόσμον φίλαυτο καὶ φλύαρο. Μία τέτοια πνευματικὴ πρόσληψη τοῦ μηνύματος τοῦ ἐκάστοτε πομποῦ ἀπαιτεῖ ἀπὸ τὸν δέκτη πέρα ἀπὸ ὑπομονὴ καὶ καθαρὴ ἀγάπη. Δὲν δίνω ἀπλὰ λίγο ἀπὸ τὸν χρόνο μου στὸν διπλανό μου πού θέλει κάπου νὰ ἀκουμπήσει τίς ἐκκρεμότητές του. Δίνω τὰ μάτια μου πού παρακολουθοῦν ἀνυπόκριτα τὴ ροὴ σκέψης τοῦ συνομιλητῆ. Δίνω τὴν καρδιά μου γιὰ νὰ φιλοξενήσει τὸν κόσμον τοῦ ἄλλου, τὴν ἕτερη ὑπόθεση πού ξετυλίγεται ἐνώπιόν μου, καὶ συμπάσχω μὲ ὅση ἐνσυναίσθηση διαθέτω.

Ἴσως νὰ μὴν εἶναι ἀπαραίτητη καμία ἀπάντηση ἀπὸ μέρους μου. Μπορεῖ ὁ ἄνθρωπος πού

στάθηκε πλάι μου -συγγενής, γνωστός, συνάδελφος- νά ἔχει ἀνάγκη ἀπλῶς ἀπὸ ἓναν ἀληθινὸ ἀκροατῆ. Ἐνίστε τὸ σιωπηλὸ χαμόγελο εἶναι ὅ,τι πιὸ εὐγλωττο, ὅ,τι πιὸ ἀναγκαῖο γιὰ τὴν περίστασι. Εἰδικά, ἂν πρόκειται γιὰ μία δοκιμασία πού κουβαλᾷ μέσα της χρόνιο πόνο, τότε τὰ λόγια περιττεύουν.

Ἐξάλλου, ὅλοι νιώσαμε κάποια στιγμή στὴ ζωὴ μας πὼς δὲν ἀρκοῦν οἱ ἀνθρώπινες νουθεσίες. Ἐνδέχεται καὶ νά μᾶς κούρασαν οἱ ποικίλες ἀπόπειρες λεκτικῆς παρηγοριᾶς ἢ νά μᾶς ἄφησαν ἓνα αἴσθημα κενοῦ οἱ ἀκατάσχετοι βερμπαλισμοί. Ἡ ἀνθρώπινη συμπαράστασι -ἀκόμη καὶ ἡ πιὸ φιλότιμη- ἔχει πεπερασμένα ὄρια. Ἀνακουφίζει, ἀλλὰ δὲν σώζει.

Ἐπὶ ἄρχει, ὡστόσο, γιὰ ὅλους μας ὁ τέλειος Ἀκροατῆς. Δὲν χρειάζεται νά κλείσουμε ραντεβού μῆνες πρὶν, γιὰ νά ἐπικοινωνήσουμε μαζί Του, οὔτε νά ἐπιδιώξουμε κάπως νά τραβήξουμε τὴν προσοχή Του. Εἶναι ὅλος σκυμμένος ἀπὸ πάνω μας καὶ καρτερεῖ πότε θά Τόν ζητήσουμε σέ ἀκρόασι. Εἶναι ὁ «Ἀεὶ Εἰσακούων», ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός.

Ἐδῶ ἀντιστρέφονται οἱ ὄροι ὡς πρὸς τὴν ποιότητα πομποῦ καὶ δέκτη. Κραυγᾶζω «κλῖνον, Κύριε, τὸ οὖς σου καὶ ἐπάκουσόν μου», ὄχι γιὰτὶ ἀμφιβάλλω γιὰ τὸν ἄπειρο Θεό. Εἶναι ὅμως μεγάλη ἡ ἀθλιότητα ἐμοῦ πού ψελλίζω λογικοὺς φθόγγους ἐνώπιον τοῦ Παντοκράτορος. Ὅταν ἰκετεύω ἀνθρωπομορφικά νά «ἐνωτίσει» ὁ Θεός τὴν προσευχή μου, ἐκφράζω τὴ δική μου τεταμένη προσπάθεια νά συνομιλήσω μὲ τὸν πανάγαθο Πατέρα μου καὶ ἐν τέλει νά ἀνοίξουν τὰ δικά μου αὐτιά καὶ νά βάλω μέσα μου τὴ φωνή Του.

Οἱ συνεχεῖς ἐπικλήσεις βοηθοῦν ἐμένα σέ αὐτὴ τὴν ἐπικοινωνία, ὥστε νά αὐξήσω τὴν ἔντασι τῆς ἐσωτερικῆς μου φωνῆς, νά παιδευθῶ ἔτι καὶ ἔτι, νά παλέψω ἔτι

καὶ ἔτι, γιὰ νά ἀξιοποιήσω πρωταρχικά τὸν θεϊκὸ λόγο «ὁ ἔχων ὦτα ἀκούειν ἀκουέτω» καὶ ἀκολουθῶς νά προσμένω τὴ λύτρωσι μέσα ἀπὸ τὴν εὐκταία Του προτροπή: «Ἐἴσελθε σὴ χαρὰ τοῦ Κυρίου Σου!». Αὐτὴ ἡ ὑπέρ-ἡχητικὴ συνομιλία μὲ τὸν ἐνωτίζοντα Κύριο ἐξασφαλίζει γεύσι καὶ βίωμα μέσα σέ μία ἀτμόσφαιρα πνευματικῆς συναισθησίας ὅπου «ἀκούγεται τὸ ἴλας» καὶ νοστιμίζει κατ' ἐπέκτασι κάθε προσευχητικὸ καὶ ἀδελφικὸ διάλογο.

Ἡ «Ἀεὶ Εἰσακούων» δέχεται ἀγαπητικὰ τοὺς πάντες. Ὁ Κύριος τῶν κυριευόντων καὶ Βασιλεὺς τῶν βασιλευόντων συγκαταβαίνει καὶ βρίσκεται σέ μία διαρκὴ ἀκρόασι τῶν ἐλαχίστων λόγων μου, ἐμοῦ τοῦ παλαιοῦ ἀνθρώπου ἐξ ὀλοκλήρου. Ἐγγίζει ὁ τέλειος ἀκροατῆς, Αὐτός πού «νεοποιεῖ τοὺς γηγενεῖς». Σκύβει στοργικά ἀπὸ πάνω μου, γιὰ νά μὲ ἀκούσει Αὐτός πού ξεπερνᾷ κάθε κατάφασι καὶ ἀπόφασι.

Ὅπως κάποτε ὁ ἐλεήμων καρδιογνώστης βεβαίωσε τὴν ἀνῆσυχη Σαμαρείτιδα γιὰ τὸν Μεσσία μὲ τὸ «ἐγὼ εἰμι ὁ λαλῶν σοι», ἔτσι κάθεται ἀπλὰ κι ἀνυπόκριτα σέ ἓνα πηγάδι, σ' ἓνα περβάζι, σ' ἓνα πέρασμα τῆς ζωῆς τοῦ καθενός καὶ μᾶς περιμένει γιὰ τὴν πιὸ ὑπέροχη συνομιλία, τὸν πιὸ κρίσιμο διάλογο σέ «ὦρα δεκάτη». Σέ αὐτὴ τὴν κοινωνία ἀνοίγω ἄφοβα τὸν ἔσω ἄνθρωπο καὶ ἐκχέω ἀπερίφραστα τὰ κρύφια τῆς καρδίας. Αὐτός ἀκούει καὶ εἰσακούει μύχιους πόθους, εὐσεβῆ αἰτήματα, ἰκεσίες μετάνοιας, ὕμνους δοξολογίας. Παραλαμβάνει λόγους καὶ ἀναστεναγμούς, ρητὰ καὶ ἄρηρητα, ἐκπεφρασμένα καὶ ἀνέκφραστα καὶ ἀπαντᾷ πάντα. Σέ μένα μένει νά ἀκούω καὶ νά ὑπακούω, νά ἐπιμένω ἀμετάπτωτα στὴν πιὸ καίρια ἀκρόασι καὶ νά ἀφήνομαι προσευχητικὰ στὴν καλὴ ἀλλοίωσι τοῦ ἀναλλοίωτου Ἐμμανουήλ.

A.T.

Στή λιτανεία τοῦ ἁγίου Δημητρίου

“Οποῖος δέν βρέθηκε σέ λιτανεία Ἁγίου - Πολιούχου κάποιας πόλης, δέν μπορεῖ νά κατανοήσει πλήρως τί θά πεί ζωτανός καί ἀληθινός προστάτης της.

Στή Θεσσαλονίκη ἡ λιτάνευση τῆς εἰκόνας τοῦ μυροβλύτη Ἁγίου της, τό πρωί τῆς παραμονῆς τῆς γιορτῆς του, εἶναι μία ἀπόδειξη ὅτι «ὁ μέγας φρουρός Θεσσαλονίκης», ὅπως τόν ἀποκαλεῖ ἕνα τροπᾶριο τοῦ Ὁρθρου τῆς γιορτῆς του, ἀγρυπνᾷ καί σκεπάζει τήν πόλη του. Δέν τό δηλώνει μόνο τό πλήθος τοῦ κόσμου πού συμμετέχει μέ κατάνυξη καί συγκίνηση, δέν τό φωνάζει μόνον ἡ εὐωδία τῶν λειψάνων του, ἀλλά τό μαρτυροῦν καί θαύματα, μικρά καί μεγάλα, πού ἐπιτελεῖ στή ζωὴ τῶν ἀνθρώπων πού τοῦ ἐμπιστεύονται τά μυστικά τους.

Ἡ λιτανεία τῆς εἰκόνας τοῦ ἁγίου Δημητρίου εἶναι μία περιήγηση τοῦ Ἁγίου στίς γειτονιές τοῦ κέντρου τῆς Θεσσαλονίκης. Στούς δρόμους πού γίνονται ἄλλου εἴδους... «παρελάσεις», πορείες καί διαμαρτυρίες, στούς ἴδιους δρόμους περιδιαβαίνει ὁ Ἅγιος καί, θαρρεῖς, τούς «καθαρίζει» καί τούς ἀγιάζει. Ἡ εἰκόνα τῆς λιτανείας εἶναι συγκινητική, ἀλλά κυρίως ἐλπιδοφόρα: Ἐκτός ἀπό τά στρατιωτικά ἀγήματα πού μέ ἰδιαίτερη τιμὴ μεταφέρουν τίς εἰκόνες τοῦ ἁγίου Δημητρίου καί τῆς Παναγίας, πλήθος κληρικῶν, μοναζουσῶν, ἡ χριστιανικὴ νεολαία τῆς πόλης, τά χρι-

στιανικά ἐκπαιδευτήρια, τό «μικρὸ λείμμα» δίνει τό παρὼν καί ζητᾷ, ὅπως ὁ μαθητῆς του Νέστορας, τήν εὐλογία τοῦ Ἁγίου. Ὅλοι ὅσοι κατηχοῦν καί κατηχοῦνται συντάσσονται μαζί μέ τόν κατηχητὴ Ἅγιο.

«Εὐφραίνου ἐν Κυρίῳ πόλις Θεσσαλονίκη», προτρέπει ἕνα σιχηρὸ τοῦ Ἐσπερινοῦ τῆς γιορτῆς του. Γιατί ὁ πανένδοξος Ἀθλητῆς της γιορτάζει τὴ νίκη τῶν μαρτυρικῶν ἀγωνισμάτων του καί κερνᾷ ὄλους τούς πιστοὺς ἀπὸ τό μύρο τοῦ ἁγίου σκηνώματός του. Ἐνωμένο τό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας, ἀκολουθώντας τόν Ἅγιο σέ μία πορεία εἰρήνης στό κέντρο τῆς πόλης, τοῦ ζητᾷ ἱκετευτικά: «Ἴθυνον πρὸς τρίβους εὐθείας... λύσον τὸν σάλον τῶν αἱρέσεων... κατεύνασον τῶν πειρασμῶν τὴν καταϊγίδα» (Ὠδὴ θ').

Μπορεῖ στίς μέρες μας νά μὴν προκαλεῖ ἄμεσα τὴν πίστη μας ὁ Λυαῖος καί ξένοι ἔχθροί νά μὴν κυκλώνουν τὴ Θεσσαλονίκη -ἐκτός ἀπὸ κάποιους πού τὴν παρουσιάζουν στοὺς χάρτες τους ὡς πρωτεύουσά τους-, ὅμως ὁ πνευματικὸς ὕπνος, ἡ ἀμαρτία καί ὁ ἐφησυχασμὸς πνίγουν τὴν πόλη τοῦ Θερμαϊκοῦ. Σήμερα, περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φάση στὴν ἱστορία τῆς συμπρωτεύουσας, ἔχουμε ἀνάγκη τίς πρεσβεῖες τοῦ Ἁγίου, ἀναζητοῦμε τὴν εὐωδία τοῦ μύρου Του, ἐλπίζουμε στό θαῦμα Του.

Εὐφημη Μπούτσικου-Ρίζου

Αύθεντικά έλληνικές!

Ή εικόνα μᾶς πάγωσε, ἡ ἀνά-
λυσή της μᾶς φόβισε. Ἕνας ἄν-
θρωπος γλιστρᾷ στόν καταπέλτη
τοῦ πλοίου καί πέφτει στή θά-
λασσα, γιατί οἱ ὑπεύθυνοι ἐκνευ-
ρίστηκαν μαζί του καί τόν ἔσπρω-
ξαν. Κι ἐνῶ τόν βλέπουν νά πνί-
γεται, γυρνοῦν τήν πλάτη καί συ-
νεχίζουν τή δουλειά τους. Δέν
ἔχει πιά καμιά ἀξία ἡ ζωή τοῦ
ἀνθρώπου σ' αὐτόν τόν τόπο;

Κι ὅμως, λίγες μέρες ἀργό-
τερα ἡ σκληρή πραγματικότητα
φέρνει στήν ἐπιφάνεια ἄλλες εἰ-
κόνες. Στά πλημμυρισμένα χω-
ριά τῆς Καρδίτσας, καί ὄχι μόνο,

πολλοί συνάνθρωποί μας, μέ κίνδυνο νά πνιγοῦν
οἱ ἴδιοι, ἐπιχείρησαν καί κατάφεραν νά βοηθήσουν
καί νά σώσουν συγχωριανούς καί συγγενεῖς τους.

Τήν ὥρα τῆς καταστροφῆς στή Μεταμόρφωση
Καρδίτσας ὁ 80χρονος βαρκάρης ἔσωσε ἀπό τόν
πνιγμό 15 ἀνθρώπους.

Ὁ 83χρονος ἀπό τήν Καρδίτσα «φορτώθηκε»
τήν ἄρρωστη σύζυγό του καί ρίχτηκε στά νερά γιά
νά τή σώσει καί τό κατόρθωσε: «Ἄν ἦταν περισσό-
τερα μέτρα μπορεῖ νά πέφταμε καί οἱ δυό καί νά
πνιγόμασταν. Μᾶς βοήθησε ὁ Θεός», δήλωσε, συ-
γκλονισμένος κι ὁ ἴδιος.

Κάποιοι διασχίζοντας τά λασπόνερα πού ἔφτα-
ναν στό στέρνο τους, καί μέ κίνδυνο νά παρασυρ-
θοῦν, μετέφεραν κρεμασμένα στόν λαιμό τους,
φάρμακα καί τροφές σέ ἐγκλωβισμένους.

Στή Λάρισα δύο ἀδέλφια, νεαρά παιδιά, ἔσωσαν
μέ τή λέμβο τους περισσότερους ἀπό 200 συντο-
πίτες τους.

Ναί, αὐτές οἱ εἰκόνες τῆς προσφορᾶς καί τῆς
αὐτοθυσίας εἶναι οἱ ἀύθεντικά ἐλληνικές! Χρειαί-
ται ὅμως πάση θυσίᾳ νά κρατήσουμε ζωντανές τίς
ἀξίες πού τίς ἐνέπνευσαν, γιατί ἡ παγωνιά τοῦ ἄ-
τομισμού καί τῆς ἀπανθρωπιᾶς φαίνεται νά ἀπλώ-
νεται γρήγορα καί ὀλέθρια στήν πατρίδα μας. Τῆς
ἔχει ἀνοίξει δρόμο ἡ ἀπιστία καί ἡ ἀλαζονεία μας.
Ἐκθρονίσαμε ἀπό τίς καρδιές μας τόν Θεό τῆς ἐ-
σταυρωμένης ἀγάπης καί στήσαμε θεό τό αὐτάρε-
σκο ΕΓΩ μας, τίς ἀπαιτήσεις καί τά πάθη του. Στόν
δικό του βωμό φτάνουμε νά θυσιάσουμε -χωρίς
ἀναστολές- ἀκόμη καί τή ζωή τῶν συνανθρώπων
μας! Μένουν ὡστόσο ἀκόμη κάποιες σπιθές ἄν-
θρωπιᾶς μέσα μας, θαμμένες στίς στάχτες τῆς πί-
στης πού ἀρνηθήκαμε. Ἄς μὴν ἀφήσουμε νά
σβήσουν! Ἡ δική τους ἀναζωπύρωση, ἔστω στά
«δύσκολα», θερμαίνει στήν καρδιά μας τήν ἐλπίδα
γιά τό μέλλον αὐτοῦ τοῦ τόπου.

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ - ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2023

«Υιοὶ φωτός» (α΄ θε 5,5-6)

Οἱ χριστιανοὶ τῆς Θεσσαλονικῆς ζούσαν κάποτε στό σκοτάδι τῆς ἄγνοιας καί τῆς ἁμαρτίας. Ἦλθε ὅμως στή ζωή τους ὁ Χριστός, «τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν» (Ἰω 1,9) καί ἐκπληρώθηκε καί γι' αὐτούς ἡ προφητεία τοῦ Ἡσαΐα «ὁ λαὸς ὁ καθήμενος ἐν σκότει εἶδε φῶς μέγα» (9,2· Μθ 4,16). Ὁ Χριστός δέν φώτισε μόνο τῆ ζωή τους ἀλλά κατέστησε τούς ἴδιους «φῶς τοῦ κόσμου» (Μθ 5,14). Αὐτὴ τῆ θαυμαστὴ μεταβολή τούς θυμίζει ὁ ἀπόστολος Παῦλος διακηρύσσοντας: **«Πάντες ὑμεῖς υἱοὶ φωτός ἐστε καὶ υἱοὶ ἡμέρας. Οὐκ ἐσμέν νυκτὸς οὐδὲ σκότους»** (5,5).

Ἡ λέξη φῶς εἶναι μία ἀπό τίς πλουσιότερες λέξεις. Χρησιμοποιεῖται γιὰ νά ἐκφράσει ὅ,τι ὁμορφο καί εὐφρόσυνο. Φῶς ὀνομάζεται ὁ ἴδιος ὁ Θεός. Ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης γράφει στήν πρώτη του Ἐπιστολή: «Ὁ Θεὸς φῶς ἐστὶ καὶ σκοτία ἐν αὐτῷ οὐκ ἔστιν οὐδεμία» (1,5). Ἀντίθετα, μέ τῆ λέξη σκότος περιγράφεται ὁ σατανᾶς καί ὅλα τὰ δικά του (πρβλ. Λκ 22,53· Ρω 13,12· Β΄ Κο 6,14· Ἐφ 5,11· 6,12· Κλ 1,13). Μέ τό μυστήριό τοῦ Βαπτίσματος καί τήν παραδοχή τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ, διδάσκει ὁ ἅγιος Θεοφύλακτος, οἱ πιστοὶ ἔγιναν τὰ παιδιά τῆς ἡμέρας. Μέσα στήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, στήν περιοχή ὅπου διαχέεται τό ἀ-

ληθινό φῶς, οἱ πιστοὶ τό ἀπολαμβάνουν, βλέπουν μ' αὐτό τὰ θεῖα πράγματα, καί τό ἀντανεκλοῦν στό περιβάλλον τους.

Ἐρμηνεύοντας τὴ φράση «υἱοὶ φωτός ἐστε καὶ υἱοὶ ἡμέρας», ὁ Χρυσορρήμων σημειώνει: «Ὅπως ὀνομάζονται υἱοὶ τοῦ Θεοῦ ἐκεῖνοι πού πράττουν τὰ εὐάρεστα στόν Θεό, ἔτσι καί "υἱοὶ φωτός" καί "υἱοὶ ἡμέρας" εἶναι ἐκεῖνοι πού πράττουν τὰ τοῦ φωτός, πού ἔχουν ἔργα φωτεινά».

Ἀξιοπρόσεκτο εἶναι ὅτι ὁ ἀπόστολος συμπεριλαμβάνει καί τόν ἑαυτό του ἀνάμεσα στοὺς πιστοὺς πού ἀπό τό σκοτάδι πέρασαν στό φῶς, ἀπό υἱοὶ τῆς νυκτός ἔγιναν υἱοὶ ἡμέρας: «Οὐκ ἐσμέν νυκτὸς οὐδὲ σκότους». Κάνει ἔτσι εὐγενέστερο τόν ἔλεγχο, καθὼς ἀναφέρεται στήν ἀνάμνηση τῆς σκοτεινῆς περιόδου τῆς ζωῆς τους. Δέν λησμονεῖ, ἐξάλλου, ὅτι ἦταν κι αὐτός κάποτε στό σκοτάδι τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ καί τῆς πλάνης· ἦταν κάποτε διώκτης τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ Κύριος ὅμως τοῦ ἔστησε καρτέρι στή Δαμασκὸ καί τόν ἔκανε ἀπό διώκτη ἀπόστολο. Τόν ἔκανε «φῶς ἐθνῶν» (Πρξ 13, 47). Χαρακτηριστικὲς εἶναι οἱ ἐκφράσεις μέ τίς ὁποῖες ὄρισε τὴν ἀποστολή του στά ἔθνη: «Ἀνοίξει ὀφθαλμοὺς αὐτῶν, τοῦ ἐπιστρέψαι ἀπὸ σκότους εἰς φῶς καί τῆς ἐξουσίας τοῦ σατανᾶ ἐπὶ τὸν Θεόν» (Πρξ 26,18).

“Όσοι ἔλαβαν τό φῶς καί ἔγιναν υἱοί φωτός καί υἱοί ἡμέρας, ὀφείλουν νά φανοῦν ἀντάξιοι τῆς μεγάλης δωρεᾶς τοῦ Θεοῦ. Γι’ αὐτό ὁ Παῦλος προτρῶνει τοὺς Θεσσαλονικεῖς: **«Ἄρα οὖν μὴ καθεύδωμεν ὡς καί οἱ λοιποὶ, ἀλλὰ γρηγορῶμεν καὶ νήφωμεν»** (5,6). Ἀναφέρεται ὄχι στὸν φυσικό ἀλλὰ στὸν πνευματικό ὕπνο. Πνευματικός ὕπνος, κατὰ τὸν ἅγιο Χρυσόστομο, εἶναι ἢ κακία, γιὰ δύο λόγους: α) Καθιστᾶ ἄπραγο τὸν ἄνθρωπο, δέν τὸν ἀφήνει νά καλλιεργῆσει τὰ ἔργα τῆς ἀρετῆς. β) Τὸν κάνει νά ὄνειρεύεται. Ἄντὶ νά βλέπει τὴν πραγματικότητα, τὰ μόνιμα ἀγαθὰ, τὰ πνευματικά καὶ οὐράνια, στυλώνει τό βλέμμα του σ’ ἀπατηλά ἀγαθὰ, ὅπως εἶναι ὁ πλοῦτος καί ἡ δόξα, πού γρήγορα χάνονται.

Οἱ χριστιανοί, ὅπως δέν πρέπει νά λυποῦνται «καθὼς καί οἱ λοιποὶ οἱ μὴ ἔχοντες ἐλπίδα» (Α΄ Θε 4,13), ἔτσι δέν πρέπει καί νά ζοῦν «ὡς καί οἱ λοιποὶ», πού δέν ἔχουν τό φῶς. Οἱ ἄνθρωποι πού ζοῦν δίχως τὴν ἐλπίδα τῆς αἰωνιότητος, αὐτοὶ στήν πραγματικότητα ζοῦν δίχως Θεό (βλ. Ἐφ 2,12) καί στεροῦνται τό φῶς. Δίχως φῶς ὅμως πῶς νά δοῦν καθαρὰ καί νά ἀξιολογήσουν σωστά τὰ πράγματα αὐτῆς τῆς ζωῆς; Τοὺς ἀπορροφῶν οἱ βιοτικές μέριμνες καί οἱ ἐπίγειες ἀπολαύσεις, πού ἀποχαυνώνουν τὸν ἄνθρωπο καί τὸν κάνουν μαλθακό, ράθυμο γιὰ τό καλό.

Ὁ Κύριος εἶχε παραγγεῖλει στοὺς μαθητές του: «Προσέχετε δὲ ἑαυτοῖς μήποτε βαρηθῶσιν ὑμῶν αἱ καρδίαι ἐν κραιπάλῃ καὶ μέθῃ καὶ μερίμναις βιοτικαῖς, καὶ αἰφνίδιος ἐφ’ ὑμᾶς ἐπιστῆ ἡ ἡμέρα ἐκείνη» (Λκ 21,34). Ἄπο ἕναν τέτοιο κίνδυνο δέν εἶναι ἀπαλλαγμένοι καί οἱ πιστοί. Ἐφόσον ζοῦν μέσα σ’ αὐτὸν τὸν κόσμο, εἶναι ἐκτεθειμένοι στὰ δελεάσματα καί

στὶς παγίδες του. Γι’ αὐτό ὁ ἀπόστολος ἐπαναλαμβάνει καί μέ θετική διατύπωση τὴν προτροπὴ του: «Γρηγορῶμεν!». Τὸ ρῆμα αὐτό προέρχεται ἀπὸ τὴ στρατιωτική ὀρολογία καί σημαίνει τὴν ἐπαγρύπνηση τῶν νυκτερινῶν φρουρῶν. Στὴν Καινὴ Διαθήκη χρησιμοποιεῖται καί μέ μεταφορική σημασία γιὰ τὴν πνευματικὴ ἐγρήγορηση (βλ. Α΄ Κο 16,13· Κλ 4,2· Α΄ Πέ 5,8).

Ὁ Παῦλος ζητᾶ ἀπὸ τοὺς πιστοὺς, ἐφόσον εἶναι «υἱοὶ τῆς ἡμέρας», νά εἶναι ξύπνιοι, σέ ἐτοιμότητα (πρβλ. Λκ 12,35). Ὁ ἅγιος Χρυσόστομος παρατηρεῖ ὅτι εἶναι δυνατόν νά εἴμαστε συνεχῶς σέ ἐγρήγορηση, νά ἔχουμε συνεχῶς ἡμέρα. Αὐτό στὴ φυσικὴ ζωὴ δέν ἰσχύει. Τό νά κλείσουμε ὅμως τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μας καί νά κοιμηθοῦμε τὸν ὕπνο τῆς κακίας ἐξαρτᾶται ὄχι ἀπὸ τὴ φύση ἀλλὰ ἀπὸ τὴν προαίρεσή μας.

Στὴν προτροπὴ γιὰ ἐγρήγορηση ὁ ἀπόστολος Παῦλος προσθέτει «καὶ νήφωμεν!». Δέν ἀρκεῖ ἡ ἐγρήγορηση, χρειάζεται καί ἡ νηφαλιότητα (πρβλ. Α΄ Τι 3,2· Β΄ Τι 4,5· Ττ 2,2· Α΄ Πέ 1,13· 4,7· 5,8). «Γρηγορήσεως ἐπίτασις ἢ νηψίς ἐστίν», ἐρμηνεύει ὁ ἅγιος Χρυσόστομος. Κι ὁ Οἰκουμένιος τονίζει ὅτι πρέπει ὄχι μόνο νά μὴ ραθυμοῦμε νά κάνουμε τό καλό, ἀλλὰ νά τό κάνουμε «νηφόντως». Τὸ ρῆμα «νήφω» στὴν κυριολεξία σημαίνει «εἶμαι ἀμέθυστος». Μεθάει ὁ ἄνθρωπος ὄχι μόνο μέ κρασί ἀλλὰ καί μέ τὰ πάθη του· μέ ἀλαζονεῖα καί ἐγωισμό, μέ φθόνο καί μνησικακία, μέ ὀργὴ καί πλεονεξία. Αὐτό τό κρασί τοῦ διαβόλου ζητᾶ ὁ Παῦλος νά ἀποφεύγουν οἱ πιστοί, οἱ υἱοὶ τοῦ φωτός καί τῆς ἡμέρας.

Στέργιος Ν. Σάκκος

Μουσείο Πολέμου 1940-41 στό Καλπάκι

„Αν θέλεις νά τονώσεις τήν ἔθνική σου μνήμη, νά ἀναθερμάνεις τό πατριωτικό σου συναίσθημα, νά νιώσεις συνειδητοποιημένος Ἕλληνας, ἀνέβα τοῦτες τίς μέρες, πού ἡ πατρίδα μας γιορτάζει μέ ἐπισημότητα τό χρυσό ἔπος τῆς 28^{ης} Ὀκτωβρίου 1940, πάνω στό ἀκριτικό χωριό τῶν Ἰωαννίνων, στό ἱστορικό Καλπάκι, πού τό ὄνομά του συνδέεται ἄμεσα μέ τό βροντερό «ΟΧΙ» τοῦ 1940.

Ὁδήγησε τό βῆμα σου στήν ἀνατολική εἴσοδο τοῦ χωριοῦ. Ἀντικρίζοντας τά πρῶτα σπίτια, συναντᾶς τή σπηλιά-στρατηγεῖο. Εἶναι σπήλαιο τεχνητό, πού διαμορφώθηκε πρὶν ἀπό τό ξέσπασμα τοῦ ἑλληνοϊταλικοῦ πολέμου, γιά νά στεγάσει τό πολεμικό μας στρατηγεῖο. Ποῖός νά τό φανταστεῖ, σέ μιά μικρή, κλειστή σπηλιά δίχως παράθυρα σμιλευόταν ἡ λευτεριά μας!

Μέσα ἐκεῖ εἶχε στήσει τό γραφεῖο

τοῦ ὀ λαμπρός διοικητῆς τῆς 8^{ης} Μεραρχίας Ἡπείρου ὑποστράτηγος Χαράλαμπος Κατσιμήτρος. Σάν νά τόν βλέπεις σκυμμένο πάνω στοῦς ἀπλωμένους χάρτες καί τά σχεδιαγράμματα νά κατευθύνει ἄγρυπνα μαζί μέ τοῦς ἐπιτελεῖς τοῦ -τόν διοικητῆ τοῦ πυροβολικοῦ τῆς Μεραρχίας συνταγματάρχη Παναγιώτη Μαυρογιάννη, τόν σκαπανέα τοῦ μετώπου τῆς Ἡπείρου, καί τόν ἐπιτελάρχη ἀντισυνταγματάρχη Χαρίλαο Δρίβα- τά κονταροχτυπήματα μέ τοῦς ἰταλούς εἰσβολεῖς. Εἶναι καί οἱ τρεῖς οἱ πρωτεργάτες τῆς νίκης, οἱ θεμελιωτές τοῦ θριάμβου στό Καλπάκι.

Ἐξω ἀπό τό «πρωτότυπο» στρατηγεῖο κοντοστέκεσαι μπροστά στήν προτομή τοῦ ἀκαταπόνητου Κατσιμήτρου καί σέ μιά μαρμάρινη πλάκα, δεξιά τῆς σπηλιάς, πάνω στήν ὁποία εἶναι γραμμένο ἀπόσπασμα ἀπό τή διαταγή του

στις 30-10-1940:

«...Ούδεμία ιδέα εις ούδένα νά υπάρχει περί υποχωρήσεως. Πάντες από του στρατηγού, διοικητού μεραρχίας μέχρι και του τελευταίου στρατιώτου θά αγωνισθώμεν επί των θέσεών μας και έν ανάγκη θά πέσωμεν όλοι υπερασπιζόμενοι αúτάς».

Πράγματι, ό Κατσιμηήτρος πήρε τήν εύθύνη όλη πάνω του, όργανώνοντας μέ έπιτυχία ισχυρή άμυνα σέ μία θέση «κλειδί», Έλαία (Καλπάκι) - Καλαμάς ποταμός, και καθλώνοντας στά έλώδη στενά, τήν πρώτη έβδομάδα του πολέμου, τίς ισχυρότερες σέ άρματα μάχης, σέ όγκο πυροβολικού και άεροπορική ύποστήριξη, ιταλικές δυνάμεις. Έδώ, στό τραχύ και άνώμαλο έδαφος τής Ήπειρου, κάθε βράχος ήταν φωλιά έλληνικών πολυβόλων και κάθε σπηλιά μία θέση άμυνας. Έδώ πρωτοακούστηκε από τούς στρατιώτες μας ή ίαχή «Άέρα!», πού σκορπούσε πανικό στόν πάνοπλο έχθρό. Έδώ ή νίκη έστειψε τά έλληνικά όπλα. Ή 8^η Μεραρχία μέ τίς σφοδρές νικηφόρες μάχες της δέν τίμησε άπλώς τά όπλα, αλλά από τήν άμυνα πέρασε στην έπίθεση. Διατράνωσε πώς δέν νικάει ό άψυχος όγκος του σιδήρου, τό τεράστιο σμήνος, αλλά ή χαλύβδινη θέληση, τό πύρωμα τής καρδιάς, ή κραυγή του δικαίου.

Σέ κοντινή άπόσταση από τή σπηλιά, προβάλλει μπροστά σου τό μικρό μά έντυπωσιακό Στρατιωτικό Μουσείο Πολέμου 1940-41. Είναι αφιερωμένο στις δώδεκα πρώτες μέρες του έλληνοϊταλικού πολέμου.

Στό προαύλιο ύποδέχονται τόν έπισκέπτη βαρέα όπλα του πυροβολικού, πού χρησιμοποιήθηκαν στις έπιχειρήσεις.

Σάν διαβείς στό έσωτερικό του Μουσείου, θά βρεθείς μπροστά σέ ένδιαφέ-

ροντα εκθέματα. Τά έλληνικά και ιταλικά όπλα και πολυβόλα, ή μηχανή του άεροπλάνου του ήρωικού ύποσμηναγού Ίωάννη Σακελλαρίου, πού κατέπεσε μαχόμενο μέ τά ιταλικά άεροσκάφη, οι στρατιωτικές ένδυμασίες ήρώων έλλήνων άξιωματικών και στρατιωτών, τά έλληνικά και ιταλικά μετάλλια, τό άφθονο ιστορικό φωτογραφικό ύλικό, θά σέ ταξιδέψουν πίσω στόν χρόνο και στην ιστορία. Οι μνήμες από τήν έποποιία του 1940 είναι όλοζώντανες. Σέ άφυπνίζουν.

Άπέναντι από τό Μουσείο άτενίζεις τούς άνδριάντες των κύριων συντελεστών του έπους: του βασιλιά Γεωργίου Β΄, του πρωθυπουργού τής Έλλάδας Ίωάννη Μεταξά και του άρχιστράτηγου Άλέξανδρου Παπάγου.

Πάνω από τό Καλπάκι, στόν λόφο «Σειλητούρια», ένα εξαίσιο έργο τέχνης σέ προσμένει νά τό τιμήσεις, «ό Τύμβος του Μαχητή». Είναι ένα μνημείο υπέρ των πεσόντων στις μάχες του Καλπάκιου. Έδώ ή έθνική έπέτειος τής 28^{ης} Οκτωβρίου γιορτάζεται κάθε χρόνο μεγαλόπρεπα μέ έπιμνημόσυνες δεήσεις και προσκλητήριο νεκρών. Τήν κορφή του Τύμβου στολίζει ένα γιγάντιο μπρούτζινο άγαλμα του πολεμιστή στρατιώτη του 1940. Στέκει άγέρωχος μέ τό βλέμμα στραμμένο προς τό μέρος των πολεμικών συγκρούσεων. Τό φιλοτέχνησε ό γλύπτης και καθηγητής του Πολυτεχνείου Λάζαρος Λαμέρας. Έροό δέος σέ καταλαμβάνει, καθώς πληροφορείσαι πώς στή βάση του άγάλματος ύπάρχει στρατιωτικό όστεοφυλάκιο πεσόντων ήρώων του 1940. Δίπλα στόν έπιβλητικό πολεμιστή άνεμίζει ή γαλανόλευκη έλληνική σημαία, πού διαλαλεί πώς τούτος ό τόπος είναι έλληνικός.

Τά τελευταία χρόνια στή βόρεια πλα-

για πραγματοποιείται έντυπωσιακό δρώμενο. Πολυάριθμοι επισκέπτες συγκαίνονται από τή φοβερή άναπαράσταση τής σκληρής μάχης στό Καλπάκι, χύνοντας δάκρυα εύγνωμοσύνης για τούς άτρόμητους ήρωες, πού γενναία πάλεψαν καί κράτησαν τή γή τους λεύτερη.

Άπέναντι από τόν «Τύμβο του Μαχητή», στόν λόφο «Προφήτης Ήλίας», ένα τεράστιο «ΟΧΙ» διακρίνεται από μακριά καί έλκύει τήν προσοχή σου. Έχει σχηματιστεί μέ μεγάλες άσβεστωμένες πέτρες καί ζωντανεύει στή μνήμη τήν ήρωική άπάντηση του πρωθυπουργού καί του έλληνικού λαού πρός τόν άδίστακτο είσβολέα.

Άξίζει νά κάνεις ένα ιερό προσκύνημα καί ν' άποτίσεις φόρο τιμής στους 43 άξιωματικούς καί εύζωνες, πού στήν πεισματώδη μάχη τής Γκραμπάλας, 16-18 Νοεμβρίου 1940, άφησαν τήν τελευταία τους άνάσα. Τό στρατιωτικό κοιμητήριο όπου είναι θαμμένοι βρίσκεται στή θέση «Βίγλα», λίγα χιλιόμετρα βόρεια από τό Καλπάκι. Θα σέ παραξενέψει τό γεγονός ότι οί σταυροί σέ πολλούς τάφους αντί για τό όνομα των πεσόντων γράφουν «ΑΓΝΩΣΤΟΣ», γιατί δέν έξακριβώθηκε ή ταυτότητά τους.

Ένδοξο Καλπάκι, κάστρο άπόρρητο, κυματοθραύστης του ύπερφιάλου άντιπάλου! Τόπος ήρώων. Τόπος αυτοθυσίας. Μικρό μέρος μέ μεγάλη ιστορία! Κάθε λόφος, κάθε πλαγιά, κάθε βράχος, κάθε σπηλιά, είναι όλα ποτισμένα μέ τά αίματα των προγόνων μας. Κάθε σπιθαμή γής διηγείται τό δικό της μεγαλείο.

Έλληνίς

Σοφία Στεφανίδου, ή πρώτη έλληνίδα άλεξιπτωτίστρια

«Ποθούσα πιά ζωντανά, πιά άποτελεσματικά νά ύπηρετήσω τήν Έλλάδα μου, πού σαν ματοβαμμένη μάνα νόμιζα πώς μέ καλούσε», έγραφε στό ήμερολόγιό της τό 1943 ή Σόνια-Σοφία Στεφανίδου.

Θυγατέρα του γιατρού Φιλοποίμενα Στεφανίδη από τήν Τραπεζούντα, ό όποιος τιμήθηκε για τήν έθελοντική του προσφορά σέ πέντε μέτωπα, γεννήθηκε τό 1907 στήν Όδησσό. Σέ ήλικία 5 έτών μετέβη στήν Άθήνα, όπου ό πατέρας της έθελοντικά προσφέρει τίς ύπηρεσίες του ως γιατρός του έλληνικού στρατού τήν περίοδο των Βαλκανικών Πολέμων. Άρ-

γότερα έγκαταστάθηκαν οικογενειακώς στο Ήράκλειο τής Κρήτης.

Τά πρώτα γράμματα τής τά δίδαξαν οί γονείς της. Στή συνέχεια πήρε κανονικά τό άπολυτήριο Γυμνασίου στο Ήράκλειο. Άφου ήδη είχε μάθει τή γερμανική καί τή γαλλική γλώσσα, τό 1924 οί γονείς της τή στέλνουν στή Γαλλία νά συνεχίσει τίς σπουδές της στή γαλλική γλώσσα.

Κατόπιν έξετάσεων διορίστηκε στή Διεύθυνση Στατιστικής του Ύπουργείου Οικονομίας στήν Άθήνα ως μόνιμη υπάλληλος μέ τόν βαθμό του Γραφέως. "Όταν κηρύχτηκε ο πόλεμος τό 1940, ή ίδια προσωπικά παρακαλεί τόν τότε ύπουργό του Ίωάννη Μεταξά, Κοσμά Μπουρμπούλη, νά τή δεχτεί στον στρατό. Ή αίτησή της γίνεται δεκτή καί κατατάσσεται τέλη Νοεμβρίου στον Έρυθρό Σταυρό, όπου εκπαιδεύεται. Νωρίτερα είχε γραφτεί έθελοντικά στο Σχολείο Νοσοκόμων Παθητικής Αεράμυνας. Στήν άδεια κατάταξης είχε γράψει: «Έθεώρησα καθήκον μου, όπως καί έγώ προσφέρω ό,τι ήδυνάμην περισσότερο χάριν του Ίερου Άγώνος».

Στίς 15 Ίανουαρίου 1941 αποστέλλει έπιστολή μέ τήν όποία ζητεί νά τή μεταφέρουν στήν πρώτη γραμμή. "Έτσι, στίς 7 Άπριλίου του 1941 παρουσιάζεται στο 1ο Στρατιωτικό Νοσοκομείο Ίωαννίνων. Νά σημειώσουμε ότι ο πατέρας της καί τά δύο της αδέλφια υπηρέτουσαν ήδη στο μέτωπο ως ύγειονομικοί άξιωματικοί. Κατά τούς αεροπορικούς βομβαρισμούς που δέχτηκε τό Νοσοκομείο Ίωαννίνων, όποτε σκοτώθηκαν καί τραυματίστηκαν γύρω στα πενήντα άτομα, έπέδειξε μεγάλη αυτοθυσία. «Έξετέλουν πάντοτε τό καθήκον μου μέ χαράν, άφοσίωσιν καί προθυμίαν, ήμην δέ άποφασισμένη νά δώσω τόν έαυτόν μου ολοκαύτωμα χά-

ριν τής πατρίδος μου», διαβάζουμε στο ήμερολόγιό της. Για τήν πολυποίκιλη συμβολή της σέ εκείνο τό συμβάν προτάθηκε για Ήθική Άμοιβή μαζί μέ άλλες νοσοκόμες. Λόγω όμως των έξελίξεων του πολέμου, δέν έλαβε ποτέ αύτή τήν άμοιβή.

Έπιστρέφει μετά τή συνθηκολόγηση στήν Άθήνα. "Όμως «ή θέα του άγκυλωτου σταυρου έπάνω στήν Άκρόπολη θανατώνει τήν ψυχή μου», άποκαλύπτει στο ήμερολόγιό της. "Έτσι, μεταβαίνει στή Μέση Άνατολή, όπου ύπηρετεί ως έθελόντρια νοσοκόμα στο νοσοκομείο τής Άλεξάνδρειας καί τής Χεντέρας στήν Παλαιστίνη. Άργότερα κατευθύνεται στο Κάιρο, για νά βρεί τήν έλληνική κυβέρνηση του Έμμανουήλ Τσουδερου. Μέ αίτησή της, στίς 8 Άπριλίου 1943, κατατάσσεται σέ μονάδα καταδρομών, στίς Βρετανικές Ύπηρεσίες. Πέρασε ένα στάδιο εκπαίδευσης σέ Σχολή Άλεξιπτωτιστών, έπιδεικνύοντας έπίδοση ύψηλου έπιπέδου κατά τή μαρτυρία του άγγλου εκπαιδευτή της. Άφου απέκτησε τό πτυχίο της, έγινε ή πρώτη έλληνίδα άλεξιπτωτίστρια καί μάλιστα σέ καιρό πολέμου.

"Αν καί υπηρέτουσε σέ στρατιωτικό νοσοκομείο, θεωρούσε ότι έπρεπε νά άξιοποιηθεί στήν πρώτη γραμμή. "Έτσι πηγαίνει στο Κάιρο καί παρουσιάζεται στον Έμμανουήλ Τσουδερό, ζητώντας του νά γίνει κομάντο! «Τά σπάνια προσόντα της, αλλά κυρίως ή μεγάλη πίστη της στον ίερό άγώνα, έπεισαν τόν πρωθυπουργό νά συγκατατεθεί στήν πράγματι παράτολμη αίτησή της», γράφει ο άντιστράτηγος έ.ά. Χρήστος Σ. Φωτόπουλος. Άκολούθησε ειδική εκπαίδευση, πολύ σκληρή, έπίπονη για μία γυναίκα. Μετά τίς σχετικές δοκιμασίες ή Στεφανίδου έλαβε τό

πτυχίο τής άλεξιπτωτίστριας καί απέκτησε τό προνόμιο νά είναι ή πρώτη καί μοναδική έλληνίδα άλεξιπτωτίστρια σέ όλη τή διάρκεια του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου.

Ή πρώτη άποστολή της δέν άργησε νά έρθει. Ή Βρετανική Μυστική Ύπηρεσία τήν έστειλε στή δυτική Μακεδονία. Ο ρόλος της λόγω τής γλωσσομάθειάς της -γνώριζε γαλλικά, άγγλικά καί γερμανικά- ήταν νά άκολουθήσει μαζί μέ τούς βρετανούς κομάντος όρεινά κυρίως δρομολόγια κατά μήκος τής όροσειράς τής Πίνδου καί νά συλλέγει ένδιαφέρουσες πληροφορίες.

Τόν Ίούλιο του 1943 ντυμένη μέ τή στολή του άλεξιπτωτιστή, πραγματοποίησε έπιτυχημένο άλμα στήν έχθροκρατούμενη Φλώρινα, όπου δραστηριοποιείται δυναμικά μεταμφιεσμένη ποικιλοτρόπως. Περίπου δύο μήνες κράτησε ή μυστική άποστολή, όποτε μέ τήν ομάδα της πλησιάζοντας στά έλληνοαλβανικά σύνορα, συλλαμβάνονται καί καταδικάζονται σέ θάνατο. Ώστόσο λίγο πρίν έκτελεστούν, ένας γερμανός φρουρός άπελευθέρωσε τήν ομάδα, αφήνοντάς την νά διαφύγει.

Ή έλληνίδα άλεξιπτωτίστρια χωρίς κανένα έφόδιο φτάνει στήν περιοχή τής Νεράιδας στήν Καλαμπάκα, όπου λειτουργούσε στρατηγείο άνταρτών μέ άγγλους συνδέσμους. Έκει είχαν συγκεντρωθεί άρκετοί Έλληνες καί Σύμμαχοι. Σημαντική ύπήρξε ή συμβολή της στή μετατροπή μικρού διαδρόμου σέ πρόχειρο άεροδρόμιο προσγείωσης άεροσκαφών στήν περιοχή εκείνη, έπιστρατεύοντας γιά τίς έργασίες γυναίκες από τά γύρω χωριά.

Άπό τήν Καλαμπάκα έπιστρέφει στό Κάιρο. Ύποβάλλει αίτηση καί γίνεται δε-

κτή στό νεοσύστατο Έθελοντικό Στρατιωτικό Σώμα Έλληνίδων. Στό μεταξύ άποστέλλεται στήν Κρήτη τό 1944, πιθανόν μέ έντολή του ίδιου του Τσουδερού. Ώς σύνδεσμος, πιθανολογείται ότι μετέφερε εκεί έντολές, χαρτιά ή άκόμα καί χρήματα, καθώς επίσης ότι έλαβε μέρος στήν άπαγωγή του γερμανού στρατηγού Κράιπε.

Μέ τήν έπιστροφή της στήν έλεύθερη Ελλάδα συνέχισε νά εργάζεται γιά τό Δημόσιο, αύτή τή φορά άποσπασμένη στό Ύπουργείο Έξωτερικών, στή Διεύθυνση Έθιμοτυπίας. Συνταξιοδοτείται τό 1967, έπειτα από 40 χρόνια ύπηρεσίας. Στίς 22-8-1990 σέ ήλικία 83 έτών ξεχασμένη αφήνει τήν τελευταία της πνοή σέ ένα κρεβάτι τής κλινικής «Παναγίας τής Τήνου» στήν Άθήνα. Μέ δημόσια διαθήκη τό 1986, άφησε τό μοναδικό περιουσιακό της στοιχείο, ένα διαμερισμάκι, στό Ίδρυμα «Στέγη Ύγειονομικών». Κατά τήν έπιθυμία της τάφηκε μέ τή στρατιωτική στολή καί τά παράσημά της στό Α΄ Νεκροταφείο Αθηνών.

Ή Σόνια Στεφανίδου παρέμεινε σεμνή καί άφανής. Ένώ δέν έπίδωξε ποτέ νά έξαργυρώσει τήν πλούσια πολεμική της δράση μέ άμοιβές, τιμές καί δόξες, τιμήθηκε μέ πλήθος μεταλλίων, μεταξύ αύτών καί τό Χρυσού Αριστείο Άνδρείας, τήν άνώτατη τιμητική διάκριση πού άπονέμεται γιά ήρωικές πράξεις στό πεδίο μάχης -σπανίως σέ γυναίκες. Ή σεμνότητά της, ή φιλοπατρία, ή άφιλοχρηματία, τό άκενόδοξο φρόνημα, ή έθελουθσία της άποτελούν στήν εύδαιμονιστική καί συμφεροντολογική έποχή μας κριτήρια καί δείκτες γιά τή δική μας πορεία.

Εύδοξία Αύγουστίνου

«Αδρία»

Τό πλοίο πού ἀρνήθηκε νά πεθάνει!

- Κυρία, δέν μπορώ ἄλλο, παραιτοῦμαι ἀπό τό διάβασμα. Βούλιαξαν τά καρβία μου! μου λέει ὁ Γιάννης μέ παράπονο, καθώς μπαίνω στό Α3.

- Ὅλα βούλιαξαν; Δέν ἔμεινε κάτι ὄρθιο;

- Ναί, ὅλα! Ἐνῶ διάβασα πολλές ὤρες γιά τό διαγώνισμα τῶν Μαθηματικῶν, δέν ἔγραψα καθόλου καλά.

- Κι ἔτσι εὐκόλα παρατᾶς τόν ἀγῶνα; Προχθές στήν ἔκθεση ἔγραφες ὅτι θέλεις νά γίνεις ὑποπλοίαρχος στό Πολεμικό Ναυτικό, καλά θυμάμαι;

- Θέλω, ἀλλά δέν θά τά καταφέρω... Ὅλο ἀποτυχίες ἔχω!

- Νομίζω πώς ἀξίζει νά μελετήσουμε σήμερα μία συγκλονιστική σελίδα τής ἱστορίας τοῦ Πολεμικοῦ Ναυτικοῦ, πού θά σέ βοηθήσει νά μὴν ἐγκαταλείψεις τήν προσπάθειά σου.

- Ἀνυπομονοῦμε νά τήν ἀκούσουμε, πετιέται ἡ Μαρία.

- Εἶναι μία συγκλονιστική ἱστορία, πού νομίζω ὅτι στήν Ἀμερική θά εἶχε γίνει σίγουρα... ταινία. Πρωταγωνιστές; Μία χούφτα Ἑλληνες, πού ἔγραψαν τό ὄνο-

μα τοῦ πλοίου τους μέ χρυσά γράμματα στήν ἱστορία.

- Πῶς ἔλεγαν τό πλοίο;

- Εἶχε τό ὄνομα τοῦ μυθικοῦ ἥρωα Ἀδρία, ἀπό τόν ὁποῖο πήρε τό ὄνομά της καί ἡ Ἀδριατική θάλασσα. Ἀλλά ἄς πά-
ρουμε τά πράγματα ἀπό τήν ἀρχή! Κατά τή διάρκεια τοῦ Β' Παγκόσμιου Πολέμου, τήν 20ή Ἰουλίου 1942, ὁ Ἰωάννης Τούμπας παραλαμβάνει ἀπό τά ναυπηγεῖα τοῦ Νιουκάσλ τής Ἀγγλίας τό καινούργιο αντιτορπιλικό «Αδρία». Ὡς κυβερνήτης καταφέρνει νά ἐνώσει τό πλήρωμά του μέ τήν αὐστηρότητα ἀλλά καί τήν ἀγάπη του. Εἶναι ὅλοι τους μία οἰκογένεια, τολμηροί καί γενναῖοι. Ἡ πολεμική δράση τοῦ «Αδρία» τά ἐπόμενα χρόνια εἶναι πολύ σημαντική. Συμμετέχει σέ νηοπομπές στόν Ἀτλαντικό, βυθίζει δύο γερμανικές τορπιλακάτους στή Σικελία, καθώς καί τό γερμανικό ὑποβρύχιο U-553.

- Πόσοι ἦταν ὅλοι μαζί στό πλοίο;

- Τό πλήρωμα τοῦ «Αδρία» ἦταν 204 ἄνδρες. Μέ τό βρετανικό αντιτορπιλικό Hurworth καλοῦνται στίς 20 Ὀκτωβρίου 1943 σέ μία ἀποστολή ἐν μέσῳ ναρκο-

πεδίων νά πλεύσουν από τήν Κω στήν Κάλυμνο, γιά νά παραπλανήσουν έχθρικές γερμανικές μονάδες. Τή νύχτα τής 22ας Ὀκτωβρίου 1943 στίς 9.56' τό βράδυ ὁ «Ἀδρίας» προσκρούει σέ γερμανική νάρκη ἔξω από τήν Κάλυμνο. Ἀκολουθοῦν σκηνές φρίκης. Ὁ κυβερνήτης Ἰωάννης Τούμπας, πού βρίσκεται στή γέφυρα, τινάζεται στόν ἀέρα καί ἀμέσως μετά πέφτει δυνατά στό δάπεδο. Χιλιάδες κομμάτια σίδηρο ἐκσφενδονίζονται καί τόν πλακώνουν. Τραυματισμένος, κάνει προσπάθεια νά ἀνασηκωθεί καί νά κοιτάξει μπροστά. Ἀντί γιά τήν πλῶρη βλέπει θάλασσα, ἀφοῦ ἡ νάρκη ἔχει ἀποκόψει τά 30 ἀπό τά 85 μέτρα τοῦ πλοίου. Συγκεντρώνει τίς δυνάμεις του καί φωνάζει στό πλήρωμα: «Μήν ξεχνᾶτε, πῶς εἴσθε Ἕλληνες!».

- Κυρία, πῶς ἔγινε καί δέν ἀνατινάχτηκε ὀλόκληρο τό πλοῖο;

- Τό θαυμαστό ἦταν ὅτι δέν πειράχτηκαν τά λεβητοστάσια του καί ἔτσι συνέχισε νά πλέει. Ὁ πλοίαρχος τοῦ Hurworth κάνει σήμα στους Ἕλληνες νά βυθίσουν τό καράβι τους γιά νά διασωθοῦν στό δικό τους. Ὁ Τούμπας ὅμως ἀρνεῖται νά ὑπακούσει. Θέλοντας νά πάρει τή γνώμη τῶν ἀξιωματικῶν καί τοῦ πληρώματός του, τούς συγκεντρώνει καί τούς ρωτᾷ: «Θά ἐγκαταλείψουμε τό πλοῖο μας;». Μέ μία φωνή ἀπαντοῦν: «Ἦχι, ποτέ!». Συμφωνοῦν νά μεταφερθοῦν μόνον οἱ τραυματίες στό Hurworth, τό ὁποῖο ὅμως πλησιάζοντας πέφτει σέ νάρκη καί βυθίζεται μέ 143 ἄνδρες μέσα σέ λίγα λεπτά.

- Πῶ, πῶ... καί μετά βούλιαξε καί ὁ «Ἀδρίας»; ρωτᾷ ὁ Γιώργος στενοχωρημένος.

- Ἡ κατάσταση εἶναι ἀπελπιστική. Μέσα στή νύχτα κινδυνεύουν, γιατί τό κατὰστρωμα γέρνει διαρκῶς καί τό τιμόνι

δέν ὑπακούει, ἀφοῦ παραμορφωμένες λαμαρίνες «ὀδηγοῦν» τώρα τό πλοῖο. Κάλυψη ἀπό τόν ἀέρα δέν ὑπάρχει καί πλέουν μέσα σέ ἓνα ναρκοπέδιο.

- Καί τί ἔγινε; Σώθηκαν;

- Ναί, γιατί στάθηκαν ὅλοι τους ἥρωες. Ὁ μηχανικός Κώστας Ἀράπης καταφέρνει μέ τίς ἄριστες ναυπηγικές του γνώσεις νά μὴν πλημμυρίσουν τά λεβητοστάσια. Ὁ γιατρός Ἀνδρέας Καποδίστριας, χρησιμοποιοῦντας τήν κολόνια ξυρίσματος γιά ἀντισηπτικό, χειρουργεῖ μέ ψαλίδι κουρέματος καί λεπίδες ξυρίσματος, μιά καί τό ἰατρεῖο τοῦ πλοίου ἔχει διαλυθεῖ ἀπό τήν ἔκρηξη. Θαυμάστᾷ, κανένα τραῦμα δέν μολύνεται. Ὁ νεαρός ναύτης Γεώργιος Παπαφρατζέσκος βλέπει τό ἀριστερό του χέρι νά ἀκρωτηριάζεται χωρίς ἀναισθητικό κι ὅταν ὁ ἐπίσης τραυματίας Τούμπας σπεύδει νά τόν παρηγορήσει, ἀκούει ἀπό τόν Ποριώτη μία φράση πού ἔμεινε στήν ἱστορία: «Καί τί εἶναι ἓνα χέρι γιά τήν πατρίδα, κύριε Κυβερνήτα; Τίποτε!». Δακρυσμένος ἐκεῖνος σκύβει καί τόν φιλά στό μέτωπο.

- Αὐτοῖ εἶναι ἥρωες! Καί μετά;

- Τρεῖς ὥρες ἀργότερα, χωρίς ἄγκυρα καί χάρτες, μέ ὀδηγό τόν πολικό ἀστέρα, ὁ κυβερνήτης μέ ἓνα ἀληθινά «τρελό» ταξίδι, πλησιάζει ἀργά μέ ὄπισθεν καί ἀράζει τό πληγωμένο πλοῖο στήν ἀκτὴ τῆς ἀρχαίας Μύνδου, στή Μικρά Ἀσία.

- Καί ἐκεῖ; Τί κάνουν;

- Μένουν μερικές ἐβδομάδες στά ἐχθρικά παράλια. Στό πλοῖο ὑπάρχουν πολλά ἀκρωτηριασμένα πτώματα, τά ὁποῖα θάβουν στήν ἀκτὴ. Ὁ κυβερνήτης ὑπόσχεταί νά ἔρθει νά παραλάβει τίς σορούς καί νά τίς φέρει στήν πατρίδα μετά τόν πόλεμο. Πρέπει ἐπιπλέον νά μεταφερθοῦν οἱ τραυματίες, νά στεγανοποι-

ηθεί έπαρκώς τό πλοίο, νά άνεφοδιασθει. Μέ υπεράνθρωπες προσπάθειες όργανώνεται τό σχέδιο διαφυγής του «Αδρία» στην Άλεξάνδρεια καί ξεκινούν ένα πενήθημερο ταξίδι 730 ναυτικών μιλίων, κάτω από τή μήτη των Γερμανών! Στίς 6 Δεκεμβρίου του 1943, άνήμερα του Άγίου Νικολάου, τό έναπομείναν τμήμα του θρυλικού «Αδρία» μπαίνει θριαμβευτικά στό άλεξανδρινό λιμάνι. Ό κυβερνήτης του, μέ έννά τραύματα καί σπασμένο χέρι, πλοηγεί τό ήρωικό πλοίο. Άποθεωτική είναι ή ύποδοχή από τά συμμαχικά πλοία, πού άποδίδουν τιμές μέ πανηγυρικούς συριγμούς καί ίαχές.

- Κυρία, αυτό ήταν άθλος! Ό κυβερνήτης επέζησε;

- Ναι, καί άκολούθησε άνοδική πορεία. Άποστρατεύτηκε τό 1953 μέ βαθμό άντιναυάρχου καί ως τό 1977 άσχολήθηκε μέ τήν πολιτική.

- Σώζεται κάτι σήμερα από τό άντιτορπικό;

- Άνασύρθηκε καί έκτίθεται ή άγκυρα του «Αδρία» έξω από τήν Ύπηρεσία Ιστορίας Ναυτικού στην Άθήνα. Αύτή ή άγκυρα, παιδιά, δέν είναι άπλά ένα σιδερικό αλλά μία ιστορική παρακαταθήκη, πού θυμίζει ότι οι ήρωικές ένέργειες παραμένουν άναλλοίωτες στον χρόνο. Ένδυναμώνει τή μνήμη γύρω από τον θρύλο του «Αδρία» καί διαλαλεί ότι τό πίο ίσχυρό μέταλλο είναι ή ψυχή των άνδρών πού τό υπερασπίστηκαν. Καί ήταν όλοι τους...

- Ήρωες! άπαντούν τά παιδιά μέ μία φωνή.

- Κυρία, εύχαριστώ πολύ, άκούγεται συγκινημένος ό Γιάννης. Δέν βούλιαξε άκόμα όλόκληρο τό καράβι μου. Θα προσπαθήσω νά τό διασώσω!

- Ναι, Γιάννη μου, άξίζει! Καί εύχομαι, σάν τον συνονόματό σου Ίωάννη Τούμπα, νά σε καμαρώσουμε καί κυβερνήτη!

M.E.X.

Τώρα πού φθινοπώριασε...

Καθώς τίς στάλες τής βροχής
άκούω τερπνά, πάνω στά φύλλα,
φέρε στό νοῦ μου, Κύριε,
κείνους π' όδοιποροῦνε μουσκεμένοι.

Καί σάν εύφραίνομαι μπροστά
στ' όλόγιομο τραπέζι,
ας μέ φυλάξουν άπ' τον κορεσμό
κείνοι π' άποζητούν τ' άπομεινάδια.

Του δρόμου τά παιδιά τ' άπόκληρα
ας μή μ' άφήνουν νά δωθώ
σέ ύπνο, Κύριε, βαθύ
μέσ' στό ζεστό κρεβάτι μου.

Κι όσοι, κατ' από μία σκηνή
καρτερούν νά σωπάσει ό άνεμος,
ας μ' έμποδίσουν νά ξεχαστώ
στή σιγουριά του σπιτιού μου.

Μήν επιτρέψεις, Κύριε,
μέσ' στη βολή τής θαλπωρής,
τήν έγνοια νά χάσω
γιά τον άδερφό μου.

Γιατί... θά 'μαι τότε έγώ,
πιότερο άπ' όλους αυτούς,
άξιοθρήνητος, Κύριε...

ΝΑΥΣΗ ΙΕΣΣΑΙ-ΚΑΣΙΜΑΤΗ

Προστάτης και φίλος

Ήταν όμορφη ή Θεσσαλονίκη, αληθινή νύμφη του Θερμαϊκού, έτσι όπως την έμαθε από τα βιβλία του Δημοτικού. Μέ τον Λευκό της τόν Πύργο και μέ την υπέροχη θέα των κάστρων της που θαρρείς κι έστεκαν εκεί, για να υπενθυμίζουν πώς έχει φρουρούς και προστάτες. Του έκαναν έντύπωση οι πολλές εκκλησίες της, σχεδόν σε κάθε τετράγωνο κι από μία, και σκέφτηκε πώς ό κόσμος σ' αυτή την πόλη πίστευε στον Θεό. Ή σκέψη αυτή συνειρμικά του έφερε στον νου τή γιαγιά του, που μόλις έμαθε ότι ό έγγονός της πέρασε στη Θεσσαλονίκη, άστραψαν τά μάτια της.

- Θά πάς στη Θεσσαλονίκη, γιέ μου! Θά σε άξιώσει ό Θεός να πάς να προσκυνήσεις στον Άγιο Δημήτριο, που έχεις και τό όνομά του!

- Καλά, γιαγιάκα μου, αυτό μονάχα έχεις να μου πεις; Σε κοιτάμ Νομική πέρασα κι έσύ μονάχα για τόν Άη-Δημήτρη μου λές;

Γέλασε ή γιαγιά κι άνοιξε τήν άγκαλιά της.

- Πρώτα αυτό θά σοϋ πώ κι ύστερα όλα τά άλλα, του είπε, κι εκείνος όπως

πάντα κούρνιασε σαν πουλί μέσα.

Ένωσε ξαφνικά τύψεις ό Δημήτρης που χάζευε όλη μέρα τίς όμορφίες τής πόλης και δέν σκέφτηκε να περάσει πρώτα να προσκυνήσει τόν Άγιο της. Είχε στό πορτοφόλι και τά χρήματα που του έδωσε ή γιαγιά για να ανάψει μία λαμπάδα. Τί θά τής έλεγε τό βράδυ στό τηλέφωνο σαν τόν ρωτούσε, -που σίγουρα θά τόν ρωτούσε- αν πήγε στον Άγιο; Ρώτησε κατά που πέφτει και ανηφόρισε. Ίδιαιτερες σχέσεις μέ τήν Έκκλησία δέν είχε, μά αυτό που του φύτεψε ή γιαγιά του από μωρό, τόν έκανε να νιώθει μία γλυκύτητα κάθε φορά που τύχαινε να έρθει σε έπαφή μέ κάτι που είχε σχέση μέ τόν Θεό και τήν πίστη, μά τίποτα παραπάνω.

Διέσχισε τήν Άριστοτέλους και πέρασε από τήν Άρχαία Άγορά. Έκει ζήτησε ξανά πληροφορίες για τήν εκκλησία και δέν άργησε να βρεθεί στον αϋλόγυρό της. Μπήκε μέ δέος μέσα και, άφου άναψε τό κερί τής γιαγιάς και τό δικό του, ένωσε μία γλυκιά αύρα να τυλίγει τήν ψυχή του. Προσκύνησε τή λάρνακα μέ τήν κάρα του Άγίου και έβαλε τό χέρι για

νά βγάλει τό πορτοφόλι του πού μέσα εἶχε πάντα ἓνα μικρό στυλό γιά ώρα ἀνάγκης. Εἶχε ἐντολή ἀπό τή γιαγιά νά γράψει ὅλα τά ὀνόματα τῆς οἰκογένειάς τους γιά νά τά μνημονεύσει ὁ παπάς. Τόν ἔλουσε κρύος ἰδρώτας, σάν ἀντιλήφθηκε ὅτι τό πορτοφόλι δέν ἦταν στή θέση του. Ἔψαξε στήν ἄλλη τσέπη, μά οὔτε ἐκεῖ ἦταν. Κατάλαβε ὅτι τό ἔχασε, ὅτι κάποιος τοῦ τό ἔκλεψε μέσα στήν ἴδια τήν ἐκκλησία. Εἶχε μέσα τά χρήματα γιά νά περάσει τίς πρῶτες μέρες, τήν ταυτότητά του καί τήν κάρτα τῆς Τράπεζας. Τοῦ κόπηκαν τά πόδια καί στηρίχθηκε πάνω στή λάρνακα μέ τά λειψάνα.

«Ἄγιε Δημήτρη, τί θά κάνω τώρα;», ψιθύρισε μέ ἀπόγνωση κι ἓνα παράπονο ἔπνιξε τήν ψυχή του. Ἦταν σίγουρος ὅτι μέσα στόν ναό τό ἔχασε, γιατί τό ἔβγαλε γιά νά πάρει χρήματα νά ἀνάψει τά κεριά. Ἔτρεξε στόν χώρο τῶν κεριῶν μέ ἐλπίδα, μά δέν τό βρῆκε. Ἔψαξε σέ ὅλο τόν ναό, ὅπου περπάτησε, μά καί πάλι τίποτα. Κάθισε ἀπελπισμένος σέ ἓνα σκαλοπάτι ἔξω ἀπό τόν ναό. Ποτέ δέν φαντάστηκε ὅτι ἡ ὑπέροχη πρώτη μέρα του στή Θεσσαλονίκη θά κατέληγε ἔτσι.

«Ἄχ γιαγιά, ποῦ νά ξέρεις τί μοῦ συνέβη μέσα στόν Ἄη-Δημήτρη σου», ψιθύρισε.

- Σοῦ συμβαίνει κάτι, φίλε;

Ἦ ζεστή φωνή πού ἄκουσε δίπλα του τόν ἔκανε νά γυρίσει ξαφνιασμένος. Μιά παρέα ἀπό πέντε νεαρούς στεκόταν κοντά του καί τόν κοίταζαν μέ ἐνδιαφέρον.

- Naί, ἀπάντησε χαμηλόφωνα, μόλις ἔχασα τό πορτοφόλι μου.

Ἦ παρέα τῶν νεαρῶν κοιτάχτηκε μέ νόημα.

- Τί χρώμα εἶχε τό πορτοφόλι σου; τόν ρώτησε ὁ ἓνας.

- Καφέ σκοῦρο, ἀποκρίθηκε ὁ Δημήτρης. Ἔψαξα σέ ὅλο τόν ναό, μά δέν τό βρῆκα.

- Τό βρήκαμε ἐμεῖς, εἶπε κάποιος ἄλλος, κι ὁ Δημήτρης δέν πίστευε στά αὐτιά του. Τό παραδώσαμε στόν ἱερέα, μήπως πάει αὐτός πού τό ἔχασε νά τό ἀναζητήσει.

- Στόν ἱερέα; Μά πῶς δέν σκέφτηκα νά τόν ρωτήσω, εἶπε ὁ Δημήτρης καί τά μάτια του ἄστραψαν. Δηλαδή βρήκατε τό πορτοφόλι μου καί τό παραδώσατε; ρώτησε ὅταν συνειδητοποίησε τό τί ἔγινε.

- Θά κρατούσαμε ξένο πορτοφόλι; Δέν θά μᾶς ἄφηνε ποτέ ἡσυχους ὁ Ἄγιος ἂν τό κρατούσαμε, τοῦ ἀπάντησε ὁ πρῶτος.

Πήγανε μαζί καί βρῆκανε τόν ἱερέα μέσα στό ἱερό.

- Τά παιδιά τό ἔφεραν δίχως νά τό ἀνοίξουν, παιδί μου. Ἐγώ τό ἄνοιξα γιά νά δῶ μήπως υπάρχουν μέσα στοιχεῖα γιά νά βρῶ τόν κάτοχό του. Δέν χρειάζεται νά μοῦ ἀποδείξεις ὅτι εἶναι δικό σου. Ἔχει μέσα τήν ταυτότητά σου. Παιδί μου Δημήτρη, νά ξέρεις ὅτι ὁ Ἄγιος ἔβαλε τό χέρι του καί τό βρῆκαν αὐτά τά παιδιά πού εἶναι δικά του, παιδιά τῆς Ἐκκλησίας. Πήγαινε τώρα νά τά κεράσεις ἓνα γλυκό καί νά γνωριστεῖτε. Θά εἶναι ὅ,τι καλύτερο νά κάνεις φίλους αὐτά τά παιδιά πού ἔχουν φίλο τόν ἅγιο Δημήτριο.

«Ἄχ γιαγιά, θά τρελαθεῖς μέ αὐτά πού θά σοῦ πῶ», ψιθύρισε συγκινημένος ὁ Δημήτρης, σάν ἀποχαιρέτησε τό βράδυ τούς καινούργιους φίλους του. «Καλά μοῦ ἔλεγες ὅτι θά μέ περιμένει ὁ Ἄγιος στήν πόλη του! Τήν ἔκανες τή δουλειά σου, γιαγιάκα μου, τήν ἔκανες», εἶπε σχεδόν φωναχτά κι ἔνιωσε ὅτι ἡ γλύκα καί ἡ ζεστασιά θά ἦταν πιά μόνιμη μέσα του.

Ἐλένη Βασιλείου

Τό θαῦμα πού (δέν) ἔγινε

«Αὐτοῦ τοῦ εἴδους τά κατάγματα συνήθως χρήζουν χειρουργεῖο. Ἄν ὅμως παραμείνει στή θέση του μετά τήν ἀνάταξη γιά ἓνα 24ωρο, τότε ἴσως τό ἀποφύγουμε», ἀνήγγειλε ὁ γιατρός τήν... «ἐτυμηγορία» του καί βγήκε ἀπό τόν θάλαμο. Προσπάθησα ἀμέσως νά καθουχάσω τόν 9χρονο γιό μου, ὁ ὁποῖος φοβᾶται καί μόνο τή θέα τῆς βελόνας, πολύ περισσότερο τήν προοπτική ἑνός χειρουργεῖο:

«Σήμερα γιορτάζει ὁ ἅγιος Λουκάς, πού εἶναι εὐαγγελιστής καί γιατρός. Θά ζητήσουμε τή βοήθειά του καί, νά εἶσαι σίγουρος, θά τό κάνει τό θαῦμα του!».

Τήν ἐπόμενη μέρα τό πρῶτο πού μου εἶπε χαρούμενος ἦταν πώς ὅσες φορές ξύπνησε μέσ στή νύχτα προσευχόταν στόν ἅγιο Λουκά. Λίγο ἀργότερα, στήν πρωινή μας «βόλτα» στόν διάδρομο τῆς κλινικῆς, καθώς περνούσαμε τή «στάση τῆς Ἀδελφῆς», προσέξαμε τήν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου στήν ἄκρη τοῦ πίνακα ἀνακοινώσεων.

«Αὐτός δέν εἶναι, μαμά, ὁ ἅγιος Λουκάς; Τί ὁμορφος πού εἶναι! Νά δεῖς, μαμά, θά τό κάνει τό θαῦμα του», μου εἶπε αἰσιόδοξα, ἀλλά κι ἐγώ θεωρήσα καλό οἰωνό τό «συναπάντημα» μέ τήν εἰκόνα του.

Γρήγορα ὅμως οἱ ἐλπίδες μας διαψεύστηκαν. Ἡ ἀκτινογραφία ἔδειξε μετακίνηση τοῦ σπασμένου ὀστού κι ὁ γιατρός προγραμμάτισε τό χειρουργεῖο γιά τήν ἐπόμενη μέρα.

Γιά ἄλλη μιά φορά προσπάθησα νά ἡρεμήσω τόν μικρό, ἐνῶ μέσα μου προβληματιζόμουν ἔντονα. Ἦταν λά-

θος μου πού καλλιέργησα στό παιδί τή βεβαιότητα ἑνός θαύματος; Καί τώρα πού τό ποθούμενο δέν πραγματοποιήθηκε πώς θά τοῦ ἐμπνεύσω καί πάλι τήν ἐμπιστοσύνη στόν Θεό καί τούς ἁγίους του; Μήπως τελικά ἔβλαψα περισσότερο παρά ὠφέλησα;

«Ὁ Ἅγιος, καλό μου παιδί, δέν ἔκανε αὐτό πού τοῦ ζητήσαμε, ὅμως θά δεῖς. Ὅλα θά πάνε καλά! Νά σοῦ πῶ κι ἓνα μυστικό; Ὁ ἅγιος Λουκάς θά εἶναι μαζί σου στό χειρουργεῖο, θά κατευθύνει τόν γιατρό μας καί γρήγορα θά γίνεις καλά!», τοῦ εἶπα καθώς πάλαια κι ἐγώ μέ τούς λογισμούς.

Πίστευα πώς τοῦ εἶχα δώσει λίγο θάρρος, ὅμως ἡ ἔντονη ἄρνησή του νά συνεργαστεῖ, ὅταν ἦρθε ὁ τραυματιοφορέας νά τόν μεταφέρει στό χειρουργεῖο, καί ἡ γεμάτη δάκρυα παράκλησή του νά μὴν τόν ἀφήσω μόνο, ἔδειχναν τό ἀντίθετο.

Ἡ ἐπέμβαση κράτησε πολύ λιγότερο ἀπό τό ἀναμενόμενο κι ὁ γιατρός μᾶς διαβεβαίωσε ἀνακουφισμένος πώς τελικά ἦταν εὐκόλη ἡ περίπτωσή του.

Ὁ μικρός μόλις συνήλθε μᾶς εἶπε: «Μέσα στό ἄσανσέρ γιά τό χειρουργεῖο εἶπα ἀπό μέσα μου τό ἀπολυτικό τοῦ ἁγίου Λουκά καί σταμάτησα νά κλαίω. Δέν φοβόμουν ἄλλο, κι ἄς ἦμουνα μόνος».

Τόν φίλησα γλυκά, ἐνῶ μέσα μου εὐχαριστοῦσα τόν ἅγιο Λουκά γιά τό θαῦμα πού τελικά ἔκανε.

Έγκαίνια παιδικής χαράς

Μέ περίσσια χαρά και αγαλλίαση τελέσαμε στις 18 Ιουλίου 2023, κατά την περίοδο των μαθητών Δ' και Ε' Δημοτικού, τά έγκαίνια τής καινούργιας παιδικής χαράς τής κατασκηνώσεώς μας! Μετά τόν Άγιασμό των έγκαινίων, πού τέλεσαν ό πνευματικός μας μέ τόν έφημέριο τής Καστανούσας, ό πρόεδρος τής Αδελφότητας κ. Γεώργιος Μυτιληναίος μάς γνώρισε τούς εύεργέτες μας, τήν κυρία Ζωή Παπαγεωργίου, πρόεδρο του ίδρύματος «Παπαγεωργίου», και τήν εκπρόσωπο του ιδρύματος «ΡΑΡΑΓΕΟΡΓΙΟΥ» στή Γερμανία, κυρία Άναστασία Κυρατοσύ.

Μέ δική τους δαπάνη περατώθηκαν ή παιδική χαρά και τό ύπερσύγχρονο γήπεδο μπάσκετ, πού τό χάρηκαν όλοι οί κατασκηνωτές και στίς μαθητικές περιόδους αλλά και στίς περιόδους των οίκογενειών. Στή συνέχεια πραγματοποιήθηκαν τά άποκαλυπτήρια τής άναμνηστικής έπιγραφής των

δωρητών των έργων αυτών. Τό μεσημέρι οί έπίσημοι προσκεκλημένοι γευμάτισαν μαζί μας στήν τραπεζαρία τής κατασκηνώσεώς μας, όπου μέ ένα μικρό έορταστικό πρόγραμμα τούς έκ-

φράσαμε τό μεγάλο ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ μας, πού μερίμνησαν γιά τήν ψυχαγωγία και άθλησή μας.

Όλόθερμη ήταν ή δοξολογία όλων μας πρός τόν άγιο Θεό, ιδιαίτερα όμως των μικρών κατασκηνωτών πού έτρεξαν, έπαιξαν και χάρηκαν αυτή τήν πολύτιμη δωρεά των εύεργετών μας. Ό Κύριος νά ανταποδίδει πλουσιοπάροχα στήν αγάπη, εύλογώντας τό έργο τό όποίο έπιτελούν. Και είναι πράγματι παρήγορο γιά τούς καιρούς μας ότι δέν εξέλιπαν από τή φτωχή πατρίδα μας οί άνιδιοτελείς άνθρωποι, πού θυσιαστικά φροντίζουν και δαπανούν γιά κοινωφελή έργα.

Συζητώντας τὰ γεγονότα...

“Αν ἔχεις... θέληση, διάβαινε!

Ἀρίστευσε στίς Πανελλαδικές Ἐξετάσεις καί ἐπιτέλους μπορεῖ νά κατακτήσει τή γνώση στήν Τριτοβάθμια Ἐκπαίδευση, ὁ 46χρονος ψυκτικός ἀπό τὰ Τρίκαλα. “Ἐδωσε τή δική του μάχη καί βγήκε νικητής (βλ. trikalaneews.gr). Μέ τή δουλειά του τό πρῶ ἔβγαζε «τά πρὸς τό ζήν». Μετά τό 8ωρο παρακολουθοῦσε τὰ μαθήματα στό ΕΠΑΛ, καί τό βράδυ μελετοῦσε. Σκληρή καί ἄνιση ἡ μάχη του μέ ἀντιπάλους τὰ φρέσκα μυαλά τῶν μαθητῶν, πού ξεκούραστοι καί ξέγνοιαστοι ἀπό ἄλλες φροντίδες εἶχαν ὅλο τόν χρόνο δικό τους νά ἐτοιμαστούν γιά τίς Πανελλαδικές. Εἶχε σύμμαχο ὅμως τή δυνατή του θέληση κι ὁ τίμιος κόπος του ἀνταμείφθηκε μέ 18.600 μόρια. Σ’ αὐτόν τόν ἀγῶνα δέν βγήκε μόνο νικητής ἀλλά καί πιό δυνατός. Εἶθε νά γίνει πρότυπο θέλησης καί ἀγωνιστικότητας σέ μικροῦς καί μεγάλους.

Ἵπέρβαση ἐξουσίας

Φτάνει ὁ ἄνθρωπος κάποιες φορές - ὅλο καί περισσότερες καθὼς αὐξάνουν οἱ τεχνολογικές του ἐπιτυχίες- νά σκέφτεται, νά ἀποφασίζει, νά λειτουργεῖ σάν νά εἶναι Θεός. Μέσα σ’ αὐτή τήν παράνοια νομίζει ὅτι εἶναι δική του ἀρμοδιότητα νά ἐλέγχει καί τόν ρυθμό τῆς ζωῆς. “Ἐτσι φτάσαμε κάποτε στόν οἰκογενεια-

κό προγραμματισμό: τόσο εἰσόδημα, τόσα παιδιά. Ἐν ὀλίγοις, ἔλεγχος καί φραγμός στό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Προχωρήσαμε ἐπιστημονικά στόν προγεννητικό ἔλεγχο, τό προστάδιο τῆς εὐγονικῆς: ἔλαττωματικό παιδί, διακοπή κύησης, ἔστω κι ἂν τὰ ποσοστά λανθασμένων ἐνδείξεων εἶναι μεγάλα. Ἐν ὀλίγοις, αὐθαίρετη δολοφονική παρέμβαση στήν ἐξέλιξη τῆς ζωῆς. Κι ὅλα αὐτά τὰ θεωροῦμε κατορθώματα τοῦ πολιτισμοῦ μας. Δυστυχῶς τό μόνο κατόρθωμα εἶναι μᾶλλον ἡ ἀπειλή τῆς ζωῆς. “Ἐντονη συζήτηση γίνεται πλέον στά ἀνεπτυγμένα κράτη γιά τή γήρανση τοῦ πληθυσμοῦ καί τό δημογραφικό πρόβλημα. Ἀκόμη καί ἡ Κίνα - ταυτόχρονα μέ τήν οἰκονομική της ἀνάπτυξη- μετά τήν «πολιτική τοῦ ἑνός παιδιοῦ» ἀντιμετωπίζει πλέον δημογραφική συρρίκνωση!!! “Ὡς πότε θά ἀποφασίζουμε καί θά διατάσσουμε ἐρήμην τοῦ Θεοῦ;

Family Pride-Ἵπερηφάνεια γιά τήν οἰκογένεια

Τήν ὥρα πού οἱ παρελάσεις gay pride (ὁμοφυλοφιλική ὑπερηφάνεια) μετεξελίχθηκαν σέ ἐκδηλώσεις πού παγκοσμίως διαρκοῦν ἕναν ὁλόκληρο μήνα, ξεκίνησε σιγά-σιγά ἡ ἀντίδραση τῶν ὑγιῶν δυνάμεων τῆς κοινωνίας.

Πρῶτα στήν ὀρθόδοξη Σερβία, νέοι ἄνθρωποι μέ μωρά στά καρότσια καί μι-

Συζητώντας τὰ γεγονότα...

κρά παιδιά βγήκαν στους δρόμους σέ ένα Family Pride νά διακηρύξουν τήν προσήλωσή τους στόν θεσμό τῆς οικογένειας, ὅπως τόν ὄρισε ὁ Θεός στόν ὁμοφυλόκοσμο πού δημιούργησε. Ἀνάλογες πρωτοβουλίες ἔγιναν καί στίς Η.Π.Α., ἐνώ τίς τελευταίες μέρες Family Pride πραγματοποιήθηκε καί στό Μιλάνο, στή γειτονική Ἴταλία.

Ἄς ἐλπίσουμε αὐτή ἡ παράνοια πού προπαγανδίζει στά παιδιά μας ὅτι δέν ὑπάρχει βιολογικό φύλο, ἀλλά αὐτό ἀποτελεῖ κοινωνική κατασκευή, νά εἶναι πρόσκαιρη μόδα καί θά σταματήσει πρὶν δημιουργήσει ἀνεπανόρθωτες συνέπειες στίς εὐαίσθητες ψυχές τους.

Θά τό τολμήσουν;

Ἴσως, ὅταν θά διαβάσετε αὐτό τό σχόλιο, νά ἔχει τελεστεί ἀπό τή Βουλή τῆς πατρίδας καί ἡ τελευταία ἀνόσια πράξη ὑπέρ τῆς γνωστῆς παρέας πού τήν ὀνόμασαν ΛΟΑΤΚΙ (βλέπετε, δέν ἔχουν τό θάρρος νά ποῦν ὀλόκληρη τήν κάθε λέξη τοῦ ἀκρωνυμίου, γιατί ὁ ἀπλός λαός θά ἔπαιρνε εἶδηση καί... φυσικά θά ἀντιδρούσε, ὅπως ἐκεῖνος ξέρει). Μελετοῦν καί, στά μουλλωχτά, ἐτοιμάζουν νόμο πού θά ἐπιτρέπει τόν «γάμο» μεταξύ ὄλων αὐτῶν τῶν εἰδῶν ὁμοφυλοφίλων. Τώρα τί σοί «γάμος» θά εἶναι αὐτός, τό βλέπουμε στά κράτη πού πρόφθασαν καί

τό «θέσπισαν». Τό φοβερό εἶναι πώς ὅλα τὰ μέσα ἔχουν ἐργολαβικά ἀναλάβει νά διαφημίσουν καί νά «σπρώξουν» τό θέμα αὐτό, παρουσιάζοντας καθημερινά στίς ἐκπομπές καί στά ἄρθρα τους ἀνθρώπους αὐτῆς τῆς κατεύθυνσης. Χάθηκαν τὰ σοβαρά θέματα καί προβλήματα γιά τήν πατρίδα μας. Τά μόνα πού μᾶς ἀπασχολοῦν εἶναι: «ἡ στείρωση τῶν σκύλων, τὰ δικαιώματα τῶν γατιῶν, τὰ δικαιώματα τῶν ΛΟΑΤΚΙ, τῶν τρανσέξουαλ (ψηφοὶ εἶναι αὐτοί), οἱ ἔμφυλες ταυτότητες, ἡ ἐλεύθερη χρήση ναρκωτικῶν, τό δικαίωμα ἀποτέφρωσης, τό κίνημα metoo καί βεβαίως ἡ ἐμβληματική μεταρρύθμιση τοῦ "γάμου" τῶν ὁμοφυλοφίλων».

Δέν ἔχουμε ἄλλα θέματα. Δυστυχῶς ἡ στραβός εἶν' ὁ γιαιός ἡ στραβά ἀρμενίζουμε. Χάσαμε τόν προσανατολισμό μας. Ὁ Θεός νά βάλει τό χέρι του καί νά σώσει τήν πατρίδα μας.

ΕΞΩΦΥΛΛΑ

ΜΠΡΟΣΤΑ: Γιορτάζει ἡ σημαία!

ΠΙΣΩ: «Χρόνια πολλά Θεσσαλονίκη!» 1:Μητρόπολη, 2:Υπουργεῖο Μακεδονίας-Θράκης, 3:Λευκός Πύργος, 4:Πλατεία Ἀριστοτέλους, 5: Κρύπτη Ἁγίου Δημητρίου, 6:Αἶψα Γαλέρου, 7:Ρωμαϊκή Ἀγορά, 8:Παραλία.

ΠΑΡΕΧΟΜΕΝΟ
ΤΕΛΟΣ
ΠΡΟΣ 0,000000 €
ΠΡΟΣΦΕΡΟΜΕΝΟ
ΠΡΟΣ 0,000000 €
ΠΡΟΣΦΕΡΟΜΕΝΟ
ΠΡΟΣ 0,000000 €

ΕΛΤΑ
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΣΤΑ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
ΠΕΛΟΠΟΣ 7
54633 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

